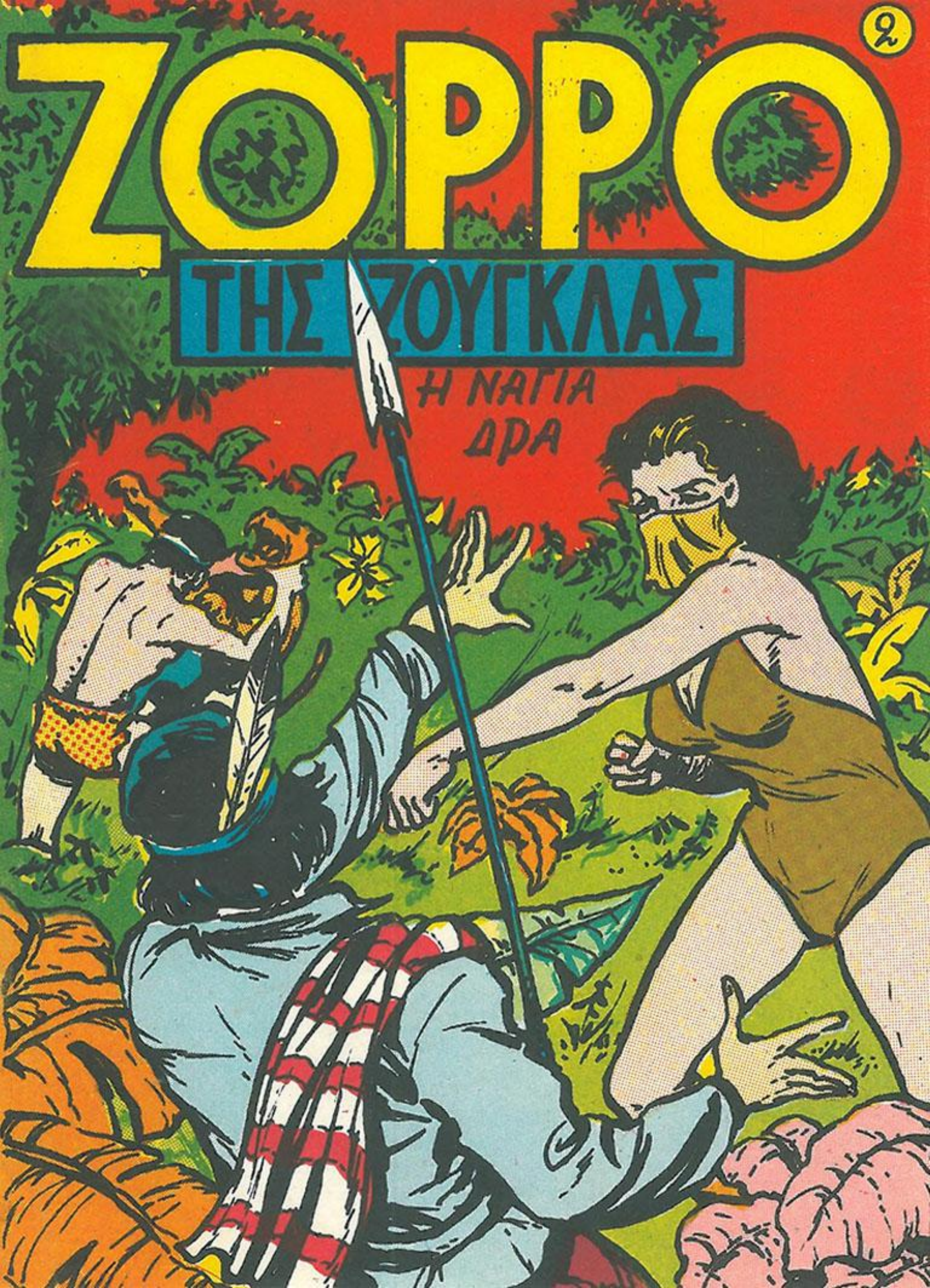

ZOPPO

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Η ΝΑΓΙΑ
ΔΡΑ

Η ΝΑΓΙΑ ΔΡΑ!

Δύο τρομεροί
άντίπαλοι

Ο ΔΟΝ ΠΑΜΠΛΟ Ντε-
λόρο, ο άνθρωπος που όλοι
οί Ιθαγενείς του Άλτο Άμα-
ζόνας και όλοι οι αδύνατοι
και οι κατατρεγμένοι ονομά-
ζουν Ζορρό της ζούγκλας χω-
ρίς κανείς. Μά υποψιάζεται
την πραγματική του ταυτότη-
τα, βρίσκεται σε εξαιρετικά
δύσκολη θέση. Χάρης στη βοή-
θεια της Νάγιας με το Βέλο,
της μυστηριώδους γυναίκας
που τόσες φορές τον έχει σώ-
σει υπογράφοντας τα κατορ-

θώματά της με το αλλόκοτο
μελωδικό της σφύριγμα, ο
Ζορρό της Ζούγκλας κατάφε-
ρε να ξεφύγει από τον κλοιό
των αστυνομικών.

Τώρα όμως, πρέπει με κά-
θε θυσία να επιστρέψει το
γρηγορότερο στο σπίτι του,
στην Αθιέντα ντέλ Σόλ, όπου
υποτίθεται ότι βρίσκεται κρε-
βατωμένος από μια κρίσι έ-
λονονία. Γιατί ξέρει ότι ο
Μάριο Περέθ, ο αρχηγός της
αστυνομίας του Μανάους, που
υποψιάζεται τη διπλή του
προσωπικότητα, το πρώτο
πράγμα που θα κάνει μόλις
φθάση στην πόλι θα είναι να

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ●

τρέξη να εξακριβώσει αν ο Δόν Πάμπλο Ντελόρο βρίσκεται πάντα στο κρεβάτι του, άρρωστος.

Αυτό τον αγώνα ταχύτητας με τον αρχηγό της αστυνομίας, ωστόσο, ο Ζορρό βλέπει πως δεν είναι και πολύ εύκολο να τον κερδίσει. Γιατί μπροστά του, κόβοντάς του το δρόμο προς την πυκνή λόχμη όπου έχει αφήσει κρυμμένο το μικρό ταχύτατο ελικόπτερό του, στέκεται ο Έλ Ρέϋ. Ο γιγαντόσωμος ήμιάγριος, που θεωρεί τον εαυτό του βασιλιά της ζούγκλας και που μισεί αφάνταστα το Ζορρό επειδή έχει την αντίληψη ότι του καταπατεί τά... οικόπεδα!

Ο ξανθός γίγας είναι έλαφρά σκυμμένος μπροστά και τα μύδια του χέρια απλώνονται έτοιμα να άρπάξουν και να συντρίψουν. Το πρόσωπό του έχει άγρια έκφραση και τα λόγια του επιβεβαιώνουν τις προθέσεις του:

— Έλ Ρέϋ σκοτώνει Ζορρό!, άρθρώνει με δυσκολία στη διάλεκτο των Ινδιάνων.

Και την ίδια στιγμή όρμάει έναντίον του έκδικητού με τη χρυσή μάσκα, κάνοντας ένα πήδημα που θα το ζήλευε και ένα τζάγκουαρ.

Ο Ζορρό περίμενε την επίθεσι. Άλλά δεν είναι προετοιμασμένος να αντιμετώπιση τόσο καταπληκτικά γρήγορο αντίπαλο. Θέλει να γείρη στο πλάι, αλλά ή γροθιά του Έλ Ρέϋ πέφτει σαν σφυ-

ρί στο πρόσωπό του, και ο Ζορρό νοιώθει μιá στιγμιαία ζάλη.

Ο άνθρωπος με τη χρυσή μάσκα, που όλοι νομίζουν ότι ως Πάμπλο Ντελόρο δεν έχει παλέψει ποτέ του με τίποτε μεγαλύτερο από μικροσκοπικά έντομα, είναι ύψηλός όσο κι' ο αντίπαλός του. Ξέρει τα μυστικά της πάλης σώμα με σώμα, όσο κανένας άλλος στον κόσμο. Άλλά ή άπίστευτη ταχύτης του Έλ Ρέϋ σε συνδυασμό με την τεράστια δύναμή του, θα τον έρριχνε σίγουρα ανάίσθητο, αν δεν υπήρχε ή μάσκα του. Η χρυσή μάσκα των Ίνκας, δουλεμένη πάνω σε χοντρό έλασμα χρυσού, έξουδετερώνει τη δύναμη του χτυπήματος. Και ή περαστική ζάλη του Ζορρό είναι πολύ έλαφρή. Άλλά ο έκδικητής της ζούγκλας καταλαβαίνει ότι έχει να κάνει με πολύ επικίνδυνο αντίπαλο. Και χωρίς άργοπορία περνάει από την άμυνα στην επίθεσι.

Επειδή υποχώρησε δύο-τρία βήματα, ο Έλ Ρέϋ νομίζει ότι έχει κι' όλας κερδίσει τον αγώνα. Το χέρι του γλυστράει προς το μεγάλο του μαχαίρι, που το χρησιμοποιεί για να άποτελειώνη τα θύματά του, και, βγάζοντας μιá άγρια πολεμική κραυγή, όρμάει ξανά με το χέρι ύψωμένο. Αύτη τη φορά όμως, ο Ζορρό είναι προετοιμασμένος. Σχηματίζοντας με τους βραχίονες ένα «X», σταματάει το χέρι του Έλ Ρέϋ στο

θανατηφόρο του κατέβασμα. Καὶ ἀμέσως τὰ σιδερένια του δάχτυλα καὶ τῶν δύο χεριῶν, κλείνουν σὰν ταναάλιες γύρω ἀπὸ τὸν δεξιὸ καρπὸ τοῦ ἀντιπάλου του.

Τέλειος γνώστης τοῦ Ζίου-Ζίτσου, ὁ Ζορρό κάνει ἔπειτα μεταβολὴ καὶ σκύβει. Ἡ πολεμικὴ κραυγὴ τοῦ Ἐλ Ρέϋ μεταβάλλεται σὲ κραυγὴ πόνου, καθὼς τὸ βαρὺ του σῶμα ταξιδεύει γιὰ μερικὰ δέκατα τοῦ δευτερολέπτου στὸν ἀερά καὶ ἔρχεται σὲ βίαια σύγκρουσι μὲ τὸ ἔδαφος.

Κάθε ἄλλο ἀνθρώπινο πλάσμα, στὴ θέσι του, θὰ εἶχε μείνει ἀναίσθητο καὶ ἴσως νεκρό, ὕστερα ἀπὸ τέτοιο χτύπημα. Ἀλλὰ ὁ Ζορρό δὲν περιμένει κάτι τέτοιο. Ξέρει ὅτι ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας ἔχει ἀπίστευτὴ ἀντοχὴ καὶ ἐτοιμάζεται ἤδη νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ἐπόμενη ἐπίθεσι. Δὲν ἔχει ἄδικο. Γιατί, ἐνῶ φαινόταν ἀναίσθητος, ὁ Ἐλ Ρέϋ τινάζεται ξαφνικὰ ὄρθιος μ' ἓνα πήδημα καὶ μουγγρίζοντας μὲ λύσσα χύνεται μετὰ ἐναντίον τοῦ Ζορρό. Τὰ μυῶδη του μπράτσα εἶναι τώρα ἀπλωμένα ἐμπρὸς καὶ ὁ σκοπὸς του εἶναι φανερός: Ὁ ἡμιἄγριος γίγας θέλει νὰ ἀρπάξῃ τὸν ἀντίπαλό του σὲ θανατηφόρο ἀγκάλιασμα, συντρίβοντάς του τὸ λαιμὸ πάνω στὸ στήθος του.

Ὁ Ζορρό ὅμως, δὲν περιμένει. Ὁρμάει κι' ἐκεῖνος ἐναντίον τοῦ Ἐλ Ρέϋ. Ἀλλὰ κάνει κάτι παράξενο: Ἀντὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀποφύγῃ τὰ

τρομερὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου του, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ σῶμα του ἔρχεται σὲ σύγκρουσι μὲ τὸ σῶμα τοῦ Ἐλ Ρέϋ, λυγίζει τὰ γόνατά του καὶ χαμηλώνει, γιὰ νὰ ξανασηκωθῇ τὸ ἀμέσως ἐπόμενο δευτερόλεπτο. Ἡ περίεργη ἐκείνη κίνησις εἶχε τὸ σκοπὸ τῆς, σκοπὸ ποὺ ὁ Ζορρό κατάφερε νὰ πετύχῃ καὶ ποὺ ἦταν νὰ μπορέσῃ νὰ μπῆ μέσα στὸν κλοιὸ τῶν χεριῶν τοῦ Ἐλ Ρέϋ. Ἡ συνέχεια εἶναι πολὺ σύντομη. Πρὶν ὁ Ἐλ Ρέϋ καταλάβῃ τί γίνεται καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ ἀντιδράσῃ, τὸ χέρι τοῦ Ζορρό κινεῖται ὀριζόντια σ' ἓνα ξερὸ χτύπημα. Ἡ παλάμη του, σκληρὴ σὰν σίδηρο ἀπὸ χρόνια ἀσκήσεως, βουλιάζει μὲ τὴν κόψι στουὺς μῦς τοῦ λαιμοῦ τοῦ ξανθοῦ ἀγριανθρώπου. Καὶ ὁ Ἐλ Ρέϋ, μὲ τὴν ἀνάσα κομμένη, ἀνίκανος νὰ πάρῃ ἀναπνοὴ καὶ νοιώθοντας φοβερὸ πόνου, κυλιέται ἀναίσθητος στὸ χῶμα.

Ὁ Ζορρό δὲν περιμένει νὰ δῇ τὸ ἀποτέλεσμα. Λαχανιασμένος ἀπὸ τὴ μεγάλη προσπάθεια, διανύει τρέχοντας τὰ λίγα μέτρα ποὺ τὸν χωρίζουν ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερό του. Τώρα βιάζεται ἀκόμη περισσότερο ἐπειδὴ, τὴν ὥρα τῆς πάλης ἄκουσε τὸ δυνατὸ βουητὸ ποὺ ἐσήμαινε ὅτι τὸ ἐλικόπτερο τῆς ἀστυνομίας εἶχε ἀπογειωθῇ. Καὶ ξέρει κατὰ ποῦ τραβάει ὁ Περὲθ ὀλοταχῶς.

Μὲ ἓνα ἐλαφρὸ πήδημα ὁ Ζορρό βρίσκεται στὴ θέσι τοῦ πιλότου. Τὰ χέρια του δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ φῶς γιὰ νὰ

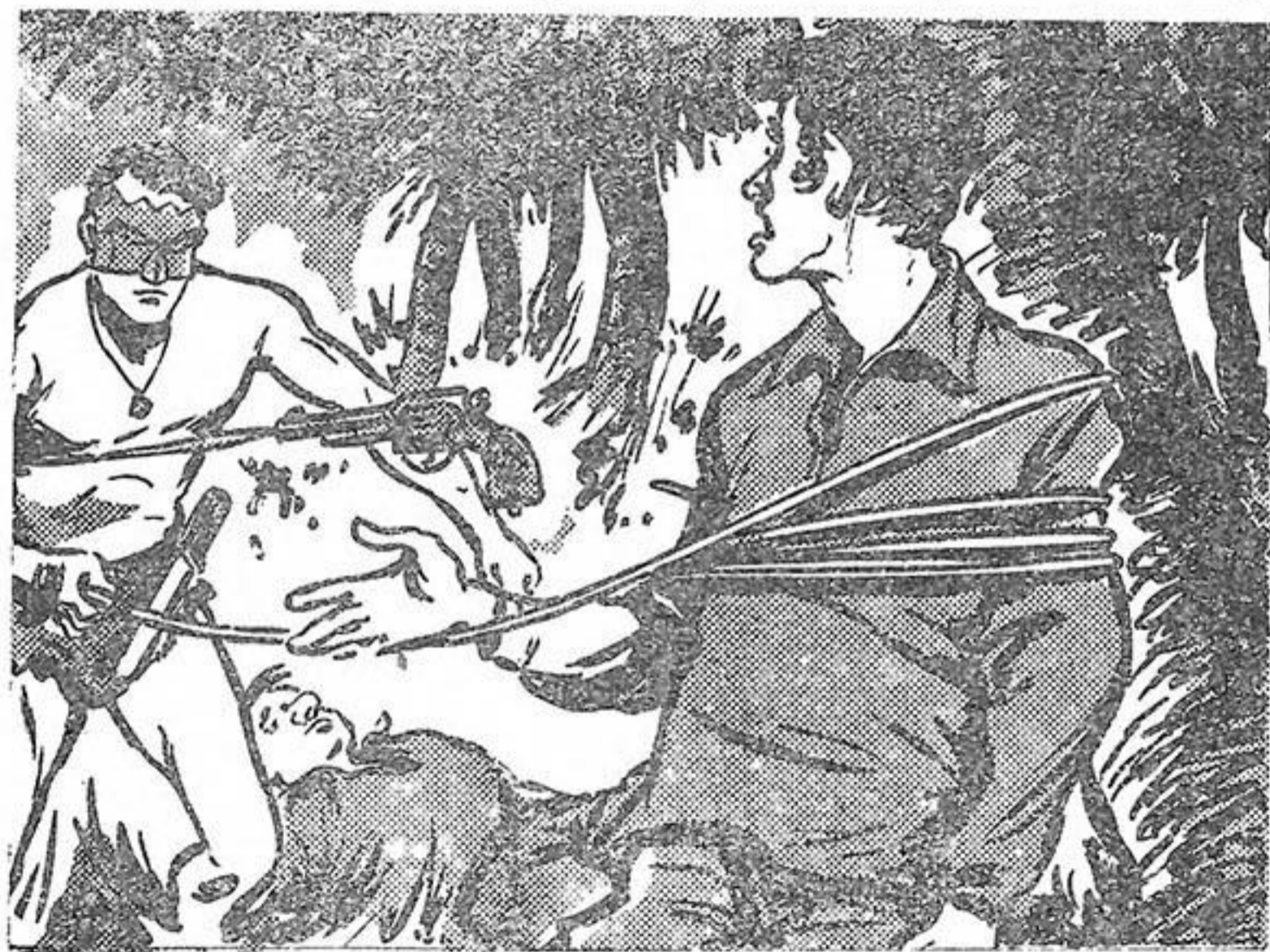
βρούν τούς μοχλούς διευθύνσεως. Καί ένα λεπτό άργότερα τὸ μαύρο έλικόπτερο ύψώνεται ανάλαφρα καί άθόρυβα στὸν άέρα λές καί εἶναι κρεμασμένο άπό κάποιο άόρατο σκοινί. Σέ ύψος τριακοσίων μέτρων, τὸ μαύρο πουλί μένει γιά λίγο αἰωρούμενο, άκίνητο. Κι' ύστερα όρμάει πρὸς τὰ Νοτιοανατολικά καθώς τὸ χέρι τοῦ πιλότου του άνοίγει σ' όλη του τήν ένταση τὸν ισχυρὸ ήλεκτρικό του κινητήρα.

★

❶ ΖΩΓΡΑΦΟΣ, πού θά ήθελε νά ζωγραφίση τήν "Εκπληξι, θά έπρεπε σίγου-

ρα νά πάρη γιά μοντέλλο τὸ πρόσωπο τοῦ σεμιόρ Περέθ όταν κατά τῆς δύο τὸ πρῶι κατέφθασε στὴν "Αθιέντα ντέλ Σὸλ καί, άδιαφορῶντας γιά τῆς διαιμαρτυρίες τοῦ πιστοῦ Φερνάντο, άνέβηκε τρία - τρία τὰ σκαλιὰ καί χτύπησε όχι καί τόσο φιλικά τήν πόρτα τοῦ Δὸν Γιάμπλο Ντελόρο.

Στὴν άρχή, στὸ πρόσωπό του ζωγραφίζεται ένα χαμόγελο θριάμβου, γιατί καμμιά άπάντησι δέν άκούγεται άπό μέσα. Όταν, όμως ό σεμιόρ Περέθ, παραδιάζοντας κάθε κανόνα καλῆς συμπεριφορῆς, άνοίγει τήν πόρτα καί κυττάζει μέσα, τὸ σαγόνι του κρεμιέται τόσο, πού τὸ συνηθι-

Τὸ μαστίγιο τυλίγεται σάν φίδι πάνω του...

“Ένα χέρι τόν άγκαλιάζει, άλλο τού κλείνει τò στόμα

σμένο του διπλοσάγονο άποκτᾶ ἄλλη μιᾶ δίπλα. Πετρωμένος σάν στήλη ἄλατος, με μάτια γουρλωμένα, ὁ σениὸρ Περὲθ κυττάζει καὶ τὸ μυαλό του ἀρνεῖται νὰ πιστέψη αὐτὸ πὺ βλέπει. Γιατὶ στὸ ἀπαλὸ φῶς μιᾶς νυχτερινῆς λάμπας, ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο κοιμάται σάν ἀγγελουδι ἐξηντλημένος φανερά, ὕστερα ἀπὸ τὴν κρίσι τῆς ἐλονοσίας!

“Ὁ Ζορρό...
ἐγκληματίας!

ΑΥΤΟ τὸ πρωῖ ὁ Δὸν Πάμπλο ἔχει ξυπνήσει εὐδιά-

θετος. Ἡ περιπέτειά του στὴ Σιέρρα Πακαραΐμα τού ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ χτυπήσει ἄκόμα μιᾶ φορὰ τὶς δυνάμεις τού κακοῦ καὶ νὰ γελάσει μετὴν καρδιά του βλέποντας τὴν ἀπογοήτευσί του ἄσπονδου φίλου του, τού σениὸρ Περὲθ πὺ εἶχε ἐλπῖσει γιὰ μιᾶ στιγμή ὅτι θὰ πραγματοποιοῦσε τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς του συλλαμβάνοντας τὸν Ζορρό τῆς ζούγκλας.

Ἄλλὰ ἡ καλὴ διάθεσι τού Δὸν Πάμπλο δὲν διαρκεῖ πολὺ. Καθὼς τρώει τὸ πρωῖνό του στὴν πνιγμένη ἀπὸ τροπικὰ λουλούδια βεράντα τῆς Ἐθιέντε ντελ Σόλ, διαβάζει

τούς τίτλους τῶν ἑφημερίδων πού ὁ πιστός του Φερνάντο τοῦ ἔφερε μέσα σ' ἕναν ἀσημένιο δίσκο. Καί τὸ βλέμμα του πέφτει σὲ μιὰ εἴδησι καὶ τὸν ἀφίνει κατάπληκτο:

«Νωρὶς σήμερα τὸ πρωῖ, γράφει ἡ εἴδησις, στὴν ὄχθη τοῦ Ρίο Πιράνια, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ Κοϊμπρα, βρέθηκε ἀπὸ ἰθαγενεῖς πτώμα λευκοῦ ἀνδρὸς σὲ προχωρημένη κατάστασι ἀποσυνθέσεως. Στὸ στήθος τοῦ πτώματος, ὁ δολοφόνος ἢ οἱ δολοφόνοι, εἶχαν χαράξει μὲ μαχαίρι τὸ ψηφίο τοῦ ἀλφαβήτου Ζήτα. Ἡ ἀστυνομία διεπίστωσε ὅτι ὁ νεκρὸς ἦταν ὁ Τζὼν Γκίλμορ, Ἄγγλος ὑπήκοος πού ἦρθε στὴν Βραζιλία πρὸ μηνὸς καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἴχνη εἶχαν χαθῆ μερικὲς ἡμέρες μετὰ τὴν ἀφίξί του. Κατὰ τὴν ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασι, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ θάνατος προῆλθε ἀπὸ τυφλὸν τραῦμα τοῦ κρανίου πού ἔγινε ἀπὸ σφαῖρα πιστολίου Σμιθ - Γουέστον τῶν 38. Ὁ διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας σениὸρ Μάριο Περέθ, μιλῶντας στοὺς δημοσιογράφους, ἐξέφρασε τὴν πεποίθησί του ὅτι δράστης τοῦ ἐγκλήματος πρέπει νὰ εἶναι ὁ κακοποιός, ὅπως τὸν χαρακτηρίζει, ὁ γνωστός μὲ τὴν ὀνομασία Ζορρό τῆς Ζούγκλας...»

Ὁ Δὸν Πάμπλο κατσοφιάζει καὶ νοιώθει ἕνα κύμα θυμοῦ νὰ τὸν πλημμυρίζει. Καὶ ὁ θυμὸς του γίνεται ἀκόμη πιὸ μέγανος ὅσο διαβάζει καὶ τὶς ἄλλες ἑφημερίδες καὶ βλέπει τὴν εἴδησι νὰ ἐπανα-

λαμβάνεται. Δὲν θυμώνει μὲ τὶς κατηγορίες πού ρίχνει στὸν Ζορρό ὁ σениὸρ Περέθ. Τὶς ἀντιλήψεις τοῦ διοικητοῦ τῆς ἀστυνομίας, ὁ Δὸν Πάμπλο τὶς ξέρει, καὶ θεωρεῖ τὶς κατηγορίες του ἀνεύθυνες καὶ διασκεδαστικές. Ὁ θυμὸς του λοιπόν, στρέφεται ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου ἐγκληματία πού, ὄχι μόνο δολοφόνησε κάποιον συνάνθρωπό του μὲ τὸν ἀγριώτερο τρόπο, ἀλλὰ καὶ προσπάθησε νὰ ἐπιρρίψη τὸ ἐγκλημά του στὸν Ζορρό...

Ἀπὸ τοὺς συλλογισμοὺς του, τὸν ἀποσπᾶ μιὰ φωνὴ πού γνωρίζει πολὺ καλά. Εἶναι φωνὴ πού μοιάζει νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα βραχνιασμένου ἵπποποτάμου καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνήκη παρὰ σὲ ἕνα μόνο ἄνθρωπο: Τὸν ἄσπονδο φίλο τοῦ Δὸν Πάμπλο, τὸν διοικητὴ τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μανάους, σениὸρ Μάριο Περέθ, φανατικὸ ὀπαδὸ τῆς θεωρίας ὅτι ὁ Ζορρό τῆς ζούγκλας εἶναι ἐγκληματίας καὶ ἔχει ἄμεση σχέσι μὲ τὸν Δὸν Πάμπλο Ντελόρο! Ἄλλο πρᾶγμα, βέβαια, ἂν ποτὲ ὁ κοντόχοντρος ἀστυνομικὸς δὲν κατάφερε νὰ ἀποδείξη τίποτα ἀπὸ τὶς θεωρίες του.

Ὁ σениὸρ Περέθ, ὡστόσο, εἶναι γιὰ λύπησι σήμερα. Βγαίνει καταϊδρωμένος στὴν βεράντα καὶ ἐμπιστεύεται ριψοκίνδυνα τὸν ὄγκο του στὰ εὔθραυστα καλάμια μιᾶς ψάθινης πολυθρόνας πού στενάζει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος του.

— Καλημέρα, Περέθ, τοῦ λέει μὲ εὔθυμο τόνο ὁ Δὸν

Πάμπλο, φροντίζοντας να κρύψει τις σκέψεις του πίσω από μια μάσκα ευθυμίας.

— Κακή και ψυχρή είναι, δηλώνει λαχανιασμένος ο σενιέρ Περέθ. Ξέρεις, συνεχίζει, γιατί ήρθα να σε επισκεφθώ πρωί - πρωί;

— Μά... από αγάπη, φαντάζομαι, λέει ο Δόν Πάμπλο. Ύστερα από όσα καταβρόχθισες χθές το βράδυ, έπαθες βαρυστομαχιά. Και φοβήθηκες μήπως έπαθα κι' εγώ το ίδιο. Έπειδή λοιπόν με αγαπάς...

— Σταμάτα τις σαχλαμάρες!, τον κόβει ο χοντρός αστυνομικός. Ήρθα για να σου ζητήσω συγγνώμη!

Ο Δόν Πάμπλο μένει κατάπληκτος, στ' αλήθεια τώρα.

— Συγγνώμη; Και για ποιό λόγο; ρωτάει.

— Έπειδή είμουνα τόσο ήλιθιος, ώστε να νομίζω ότι ο Ζορρό κι' εσύ ήσαστε ένα και το αυτό πρόσωπο, άπαντὰ με ύφος ντροπιασμένου παιδιού ο σενιέρ Περέθ.

Ο Δόν Πάμπλο βάζει τὰ γέλια.

— Μπὰ, μπὰ!, λέει. Και ποιὰ άτομικὴ βόμβα τράνταξε τὸ κεφάλι σου τόσο δυνατά, ώστε να σου βγάλει αὐτὴ τὴν ἔμμομη ιδέα πὺ εἶχες;

— Είναι πολὺ ἀπλό, ἐξηγεί με ἔξαψι τώρα, ο σενιέρ Περέθ. Ὅπως θὰ διάβασες στὶς ἐφημερίδες, βρέθηκε τὸ πτώμα ἑνὸς Ἀγγλου, στὴν ὄχθη τοῦ Ρίο Πιράνια, κοντὰ στὴν Κοϊμπρα.

— Ναί, κάτι πήρε τὸ μάτι μου, λέει ἀδιάφορα ὁ Δόν Πάμπλο. Καὶ λοιπόν;

— Λοιπόν, ὁ ἱατροδικαστὴς καθώρισε με ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὸν χρόνο τοῦ θανάτου τοῦ φουκαρὰ τοῦ Γκίλμορ. Τὸν ἐσκότωσαν πρὸ τριῶν ἡμερῶν, γύρω στὶς δέκα τὴ νύχτα.

Ὁ Δόν Πάμπλο ἐξακολουθεῖ νὰ κάνη πὺς δὲν καταλαβαίνει.

— Καὶ λοιπόν, ἐπαναλαμβάνει.

— Καὶ λοιπόν, ξέρουμε δυὸ πράγματα, άπαντὰ ὁ αστυνομικός. Πρῶτον, ὅτι τὴν δολοφονία τὴν διέπραξε αὐτὸς ὁ ἄτιμος ὁ Ζορρό, πὺ χάραξε τὸ σῆμα του, τὸ ψηφίο Ζῆτα, στὸ στήθος τοῦ μακαρίτη με τὸ μαχαίρι τοῦ Ἐφόσον ὅμως πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τὶς ἔξη τὸ ἀπόγευμα, μέχρι τὶς δύο τὸ πρωί ἐσὺ ἤσουν συνεχῶς μαζί μου, στὴ δεξίωσι τοῦ ἐξοχωτάτου σενιέρ Ριμπέϊρα, δὲν μπορεῖ νὰ εἶσαι ἐσὺ ὁ Ζορρό.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου Περέθ, λέει ὁ Δόν Πάμπλο, εἶσαι πραγματικὴ μεγαλοφυΐα. Τέτοιον καταπληκτικὸ συλλογισμό, οὔτε ὁ μακαρίτης ὁ Ἀϊνστάϊν δὲν θὰ κατάφερνε νὰ κάνη!

— Πάψε ἐπὶ τέλους τὶς κοροϊδίες, διαμαρτύρεται ὁ χοντρός αστυνομικός. Ἐγὼ ἤρθα νὰ σοῦ πῶ τὸν πόνο μου σὰν σὲ φίλο, κι' ἐσὺ με δουλεύεις.

— Τί πόνο καὶ κολοκύθια

μου λές; Τί σου συμβαίνει πάλι;

— Μεγάλες φουρτούνες, αναστενάζει ο σενιόρ Περέθ και τρέμει ή κοιλιά του. Αυτός ο καταραμένος ο Γκίλμορ βλέπεις — Θεός σχωρέστον — δηλαδή, ήταν Άγγλος υπήκοος. Από τὰ χαρτιά που βρέθηκαν στὰ ρούχα του, φαίνεται πώς ήταν βετεράνος τής Άγγλικής αεροπορίας. Τώρα λοιπόν, ή Άγγλική Πρεσβεία στο Ρίο ἔκανε παραστάσεις στην κυβέρνηση και ζητάει νὰ βρεθῆ και νὰ τιμωρηθῆ παραδειγματικά ο δολοφόνος του. Και καταλαβαίνεις τί σημαίνει αυτό...

— Δεν ἔχω ιδέα, δηλώνει

κυνικώτατα ο Δόν Πάμπλο.

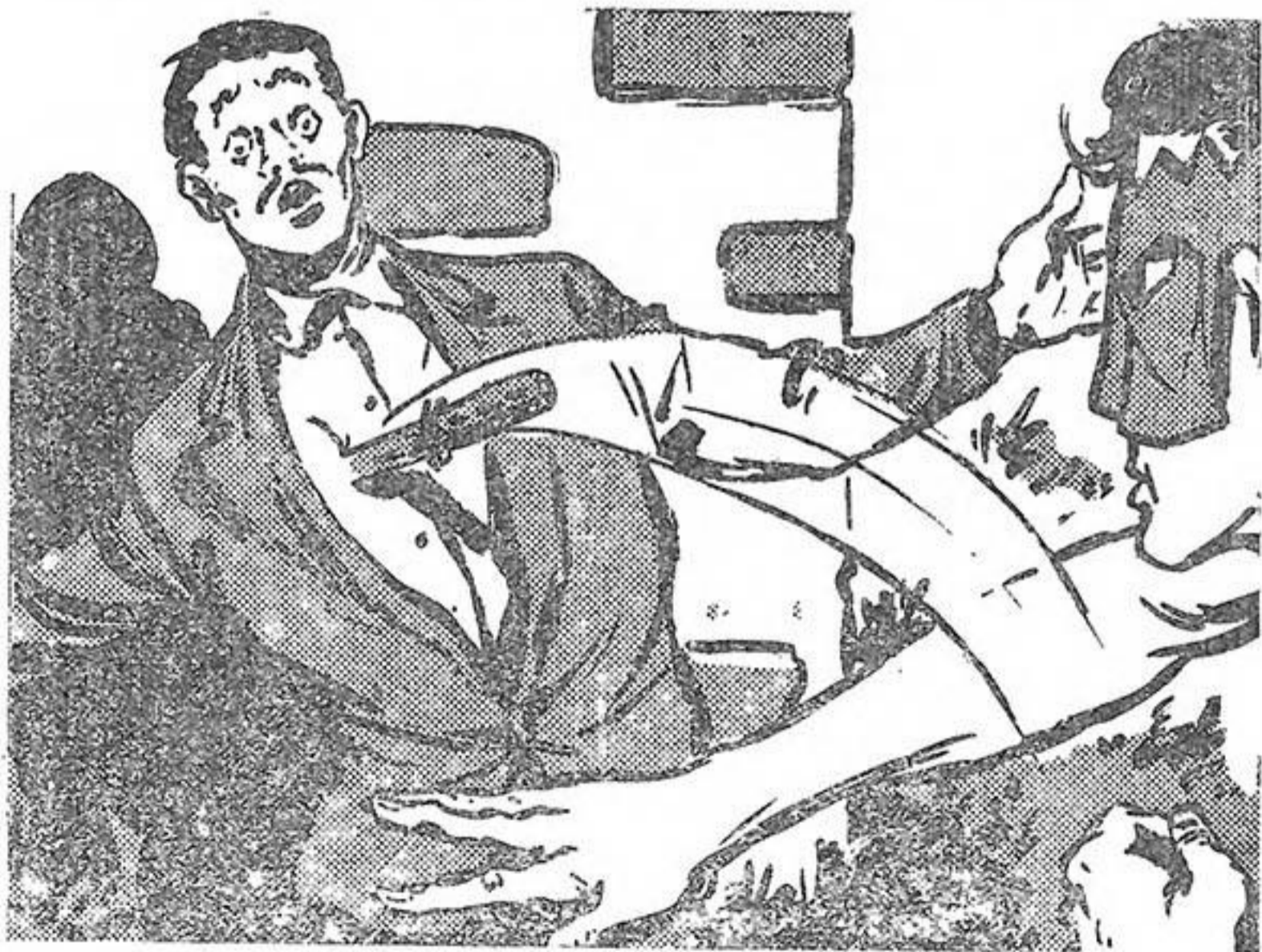
Άλλά ο σενιόρ Περέθ δεν καταλαβαίνει τὸ πείραγμα.

— Σημαίνει ὅτι ή γενική διεύθυνσις τής αστυνομίας μου ἔστειλε ἕνα ἔγγραφο, στο ὁποῖο μου ψέλνει τὸν ἀναβαλλόμενο και, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, μου δίνει διορία πέντε ἡμερῶν για νὰ συλλάβω τὸν δολοφόνο.

— Και γι' αὐτὸ χολοσκᾶς, βρέ ἀδερφέ; λέει χαμογελῶντας ο Δόν Πάμπλο.

— Μὲ καροϊδεύεις πάλι; διαμαρτύρεται ο σενιόρ Περέθ.

— Καθόλου μάλιστα. Ἄφου τὸν ξέρεις τὸν δολοφόνο ποιός εἶναι, δεν ἔχεις παρὰ

Τὸ μαχαίρι καρφώνεται στὴ μέση τοῦ στήθους

Δαγκώνει τὸν καρπὸ τοῦ συμμορίτη

νὰ στείλης νὰ τὸν συλλάβης, λέει μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια ὁ Δὸν Πάμπλο.

— Ἄλλη μιὰ τέτοια ἐξυπνάδα ἂν πῆς, θὰ φύγω καὶ δὲν θὰ σοῦ ξαναπῶ καλημέρα, δηλώνει φουρκισμένος ὁ διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας.

— Μὰ τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ; διαμαρτύρεται ὁ Δὸν Πάμπλο. Τί ξέρω ἐγὼ ἀπὸ ἐγκλήματα καὶ δολοφονίες; Ἄν ἤθελες νὰ σοῦ ἔλεγα κάτι γιὰ ἔντομα, μάλιστα. Ἄλλὰ οἱ κακοποιοί, εἶναι δική σου εἰδικότης.

Ὁ σεγιὸρ Περέθ κουνάει τὸ κεφάλι του θλιμμένα.

— Καὶ δὲν ξέρεις καὶ κάτι ἄλλο, λέει.

— Ὅχι, ἀλλὰ θὰ μοῦ τὸ πῆς, νὰ τὸ μάθω.

— Πρόσεχε ὅμως, γιὰτὶ τὸ κρατᾶμε μυστικὸ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, λέει μὲ ἐμπιστευτικὸ ὕφος ὁ χοντρὸς ἀστυνομικός.

— Θὰ εἶμαι... τάφος, ὑπόσχεται ὁ Δὸν Πάμπλο.

— Πρὸ μηνὸς περίπου, ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ ἀεροδρόμιο τῆς Πούντα Γκουάρθια ἔκλεψαν ἓνα ἀναγνωριστικὸ ἀεροπλάνο.

— Ἀεροπλάνο; λέει ὁ Δὸν Πάμπλο, γεμάτος ἀληθινὴ κατάπληξι.

— Μάλιστα, φίλε μου. Ἐνα ὀλόκληρο ἀεροπλάνο. Ἐγινε, καταλαιβαίνεται, φοβε-

ρή ἀναστάτῳσι. Οἱ ὑπεύθυνοι πέρασαν ἀπὸ στρατοδικεῖο, ἀλλὰ τὸ ἀεροπλάνο ἔμεινε χαμένο. Πουθενὰ τὰ ἴχνη του. Βέβαια ἦταν ἓνα ἀεροσκάφος παληοῦ τύπου, μὲ ἔλικα, διθέσιο, ἀπ' αὐτὰ πού μπήκαν σὲ ἐφεδρεία. Γι' αὐτὸ κιόλας οἱ κλέφτες ἢ ὁ κλέφτης, κατάφεραν νὰ τὸ βγάλουν ἀπὸ τὸ ὑπόστεγό του, χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοί, ἐπειδὴ δὲν τὸ φρουροῦσαν καὶ καλά, ὅπως ἀπεδείχθη, ἢ μᾶλλον καθόλου. Ἀλλὰ, πάντως, ἦταν ἓνα στρατιωτικὸ ἀεροπλάνο.

— Καταλαβαίνω, λέει ὁ Δὸν Πάμπλο. Ἀεροπλάνο χάνεται, ἀεροπόρος βρίσκεται σκοτωμένος, κάτι πρέπει νὰ συμβαίνει.

— Ἐγὼ τὸ σκέφθηκα, δηλώνει θριαμβευτικὰ ὁ σεμιὸρ Περέθ. Καὶ δὲν ξέρεις καὶ τὸ ἄλλο!

— Λέγε λοιπὸν καὶ μ' ἔσκασες!

— Στὴν πόρτα τοῦ ὑποστέγου, βρέθηκε ἓνα χαρτί, μὲ τὸ καταραμένο τὸ Ζήτα. Τὸ σήμα τοῦ ἀναθεματισμένου τοῦ Ζορρό! Καταλαβαίνεις τώρα τὴν ἀπελπισία μου; Σίγουρα αὐτὸς ὁ ἄτιμος κάτι ἐτοιμάζει. Πρασέλαβε φαίνεται τὸν Γκίλμορ γιὰ νὰ τοῦ φέρη τὸ ἀεροπλάνο κι' ὕστερα τὸν ἐσκότωσε γιὰ νὰ τοῦ κλείση τὸ στόμα.

Ὁ Δὸν Πάμπλο κουνάει συλλογισμένος τὸ κεφάλι του.

— Καὶ δὲν ὑπάρχει, λές, κανένα στοιχεῖο γιὰ τὴ δολοφονία; ρωτᾷ.

— Τίποτε ἀπολύτως!, λέει

μὲ ἀπελπισία ὁ χοντρὸς ἀσττυνομικός. Κι' ἂν μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες, μάθης ὅτι ἔπιασα...

— Θὰ καταλάβω ὅτι ἔφαγες πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅσο μπορεῖς νὰ περιδρομιᾷσης γιὰ νὰ πνίξης τὴ στενοχώρια σου, τὸν διακόπτει ὁ Δὸν Πάμπλο.

— Τὸν κακὸ σου τὸν καιρό!, βρυχᾷται ὁ χοντρὸς ἀσττυνομικός.

Καὶ σηκώνεται ὀρμητικὰ, ρίχνοντας τὴν πολυθρόνα του.

Νυχτερινὴ
ἐξόρμησι

Ο ΔΟΝ ΠΑΜΠΛΟ εἶναι βυθισμένος στὴ μελέτη. Ἐχει νυχτώσει καὶ μέσα στὴ μεγάλη βιβλιοθήκη τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σὸλ μόνο τὸ ἐπιτραπέζιο φῶς λάμπει καὶ φωτίζει τὸ σκυμμένο κεφάλι τοῦ Δὸν Πάμπλο καὶ τὸ χάρτη πού βρίσκεται ἀπλωμένος μπροστά του.

Ὁ Δὸν Πάμπλο, δὲν εἶναι μόνο ἐξαιρετικὰ καλὸς ἐντομολόγος. Οἱ περιπλανήσεις του στὴ ζούγκλα τοῦ Ἀλτο Ἀμαζόνας, τὸν ἔχουν προικίσει μὲ ἀφάνταστες γνώσεις, γιὰ ὀλόκληρη τὴν ἀπέραντη περιοχὴ. Καί, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα πράγματα πού ξέρει, εἶναι καὶ κάθε ρυάκι καὶ ποτάμι κάθε καταρράκτης καὶ ρεῦμα ἀπ' αὐτὰ πού κατὰ δεκάδες ἔρχονται καὶ χύνουν τὰ νερά τους στὸν μεγάλο Ἀμαζόνιο.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς παραπτώμας τοῦ Ἀμαζονίου εἶναι

καὶ ὁ Ρίο Περάνια. Τὸ ποτάμι πού ἔβγαλε στὴν ὄχθη του τὸ πτώμα τοῦ Τζὼν Γκίλμορ. Ὁ Δὼν Πάμπλο σημειώνει στὸ χάρτη δύο σημεία, μετράει τὴν μεταξύ τους ἀπόστασι μὲ ἓνα ὑποδεκάμετρο ἀκριβείας, κι' ἔπειτα κάνει ἓνα λογαριασμὸ στὸ χαρτί.

— Ὅπως τὸ εἶπα, μουρμουρίζει κάπως μεγαλόφωνα. Τὸ ρεῦμα ξεκινάει ἀπὸ τὸ κτήμα τοῦ σεγιὸρ Ριμπέϊρα. Περίεργο, μὰ τὴν ἀλήθεια! Μήπως...

Ἡ σκέψις πού πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του εἶναι ἀπίθανη! Τερατώδης! Ἀλλὰ ὁ Δὼν Πάμπλο, δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού σταματοῦν μπροστὰ σὲ μιὰ σκέψι ὅσο ἀπίθανη κι' ἂν εἶναι. Ἀποφασιστικά, κλείνει τὸ χάρτη, ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς βιβλιοθήκης καὶ φωνάζει:

— Φερνάντο!

Βιαστικὰ βήματα ἀκούγονται ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου καὶ ὁ γέρο - Φερνάντο, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τῆς οἰκογενείας Ντελόρο, ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀνθρώπους πού ξέρουν τὸ μυστικὸ τῆς διπλῆς ὑποστάσεως τοῦ Δὼν Πάμπλο πλησιάζει.

— Μὲ φώναξες, πατρόν; ρωτάει.

— Ναί, Φερνάντο. Σὲ χρειάζομαι. Πάμε στὸ δωμάτιό μου νὰ μὲ βοηθήσης. Ἀπόψε θὰ κάνω μιὰ νυχτερινὴ ἐξόρμησι γιὰ νὰ μαζέψω μερικὲς πεταλοῦδες. Εἶναι ἓνα εἶδος πού βγαίνει μόνο τῆ νύχτα.

— Σί πατρόν, λέει ὁ πι-

στὸς Φερνάντο, καὶ ἀκολουθεῖ τὸν κύριό του στὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου βρίσκονται οἱ κρεβατοκάμαρες.

— Ἀκουσε, Φερνάντο, τοῦ λέει ὁ Δὼν Πάμπλο, μόλις βρέθηκαν μόνοι στὸ δωμάτιο. Ἀπόψε ὁ Ζορρὸ θὰ βγῆ κυνήγι. Αὐτὴ τὴ φορά, ὄχι μόνο γιὰ νὰ τιμωρήσῃ ἓνα ἐγκληματία, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴ του πού κάποιος τόλμησε νὰ κηλιδώσῃ. Δὲν φαντάζομαι νὰ μὲ ζητήσῃ κανεὶς, ὅσο θὰ λείπω. Ἀλλὰ, στὴν περίπτωσι πού ὁ σεγιὸρ Περέθ ἢ κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του, θελήσῃ νὰ χῶσῃ τὴ μύτη του, σοῦ ἐξήγησα τί θὰ πῆς: Ὅτι ἔφυγα γιὰ νὰ μαζέψω κάτι πεταλοῦδες πού βγαίνουν αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ καὶ μόνο τὴν νύχτα. Κατάλαβες;

— Σί πατρόν, βεβαιώνει χαμογελῶντας ὁ Φερνάντο. Μείνε ἡσυχος!

— Ἐν τάξει λοιπόν. Πήγαινε τώρα καὶ καλὴ νύχτα.

— Καλὴ νύχτα. Βάγια κὸν ντίος! Ὁ Θεὸς μαζί σου, λέει ὁ γέρος ὑπηρέτης. Καὶ βγαίνοντας, κλείνει τὴν πόρτα τοῦωματίου πίσω του.

Ὁ Δὼν Πάμπλο, μένοντας μόνος, διευθύνθηκε ἀποφασιστικά πρὸς τὸν τοῖχο πού βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Τὰ δάχτυλά του βρίσκουν καὶ πιέζουν δύο ἀδιόρατα ἐξογκώματα πού σκεπάζονται ἀπὸ τὴν ταπετσαρία. Καὶ ἀμέσως συμβαίνει κάτι παράξενο! Ἐνα κομμάτι τοῦ τοῖχου ὑποχωρεῖ ἀφίνοντας ἔ-

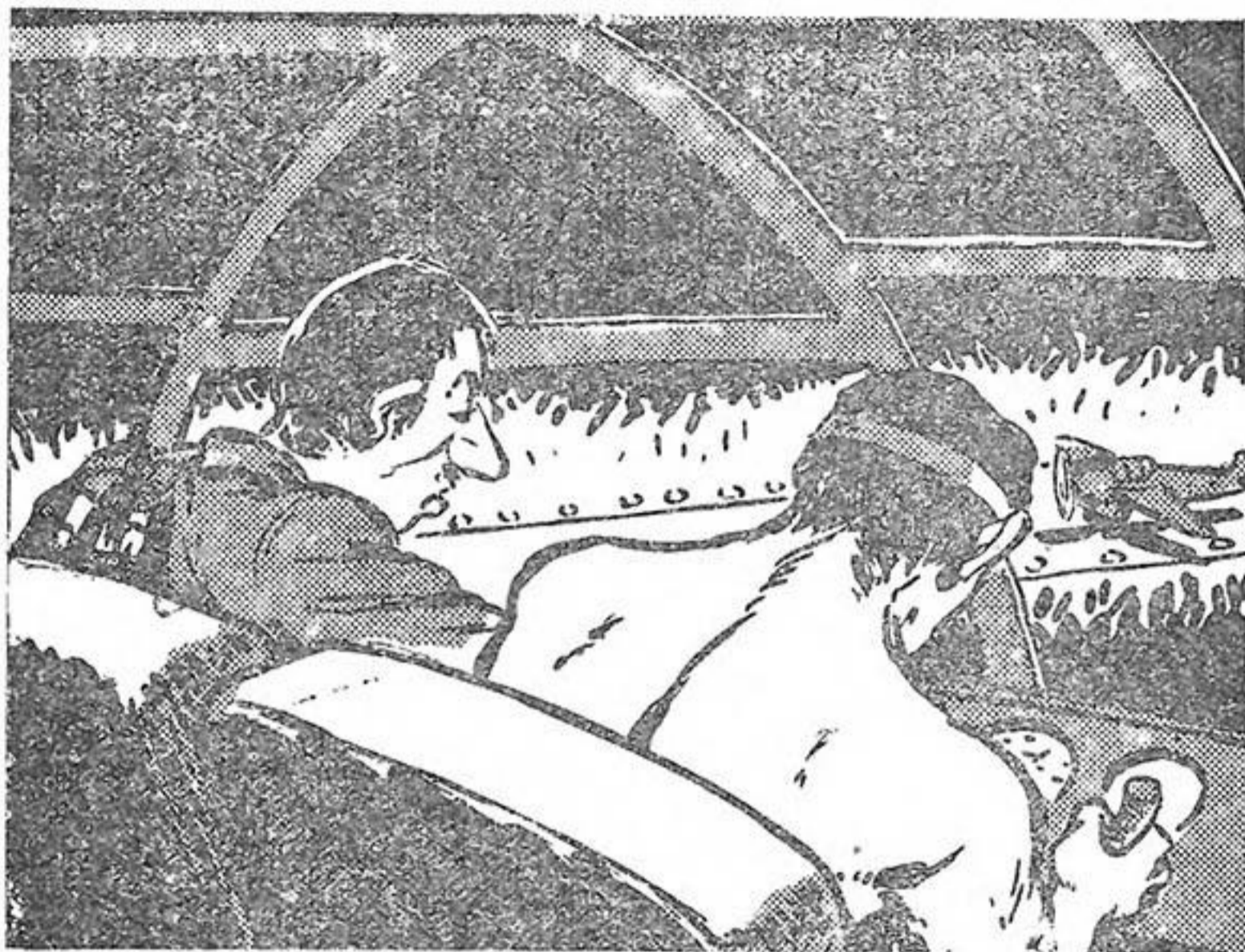
να στενὸ ἄνοιγμα. Ὁ Δὸν Πάμπλο περνάει ἀπὸ τὴν πρωτότυπη ἐκείνη ἔξοδο, καὶ τὸ κομμάτι τοῦ τοίχου γυρίζει στὴ θέσι του. Ὅσο κι' ἂν ψάξη κανεὶς τώρα, δὲν θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ ἀνακαλύψει καὶ τὴν παραμικρὴ χαραμίδα ἐκεῖ πού ὑπῆρχε προηγουμένως ἢ πόρτα.

Ὁ Δὸν Πάμπλο κατεβαίνει τὴν ἐντειχισμένη σκάλα, καὶ δέκα λεπτὰ ἀργότερα, ἀφοῦ διατρέχει τὸν ὑπόγειο διάδρομο πού ξεκινάει ἀπὸ τὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ, φθάνει σὲ ἕνα κυκλικὸ δωμάτιο, σκαμμένο ἐντελῶς μέσα στὸ βράχο. Ἐδῶ εἶναι τὸ μυστικὸ του βεστιάριο. Ἀπὸ ἕνα

ράφι τοῦ βράχου παίρνει ἕνα ἀδιάβροχο σάκκο καὶ τὸν ἀνοίγει. Βγάζει τὰ ρούχα καὶ τὰ φοράει, ἕνα μαγιὸ ἀπὸ δέρμα τζάγκουαρ. Μὲ γρήγορες κινήσεις περνάει στὴ ζώνη του ἕνα πλατὺ κυνηγετικὸ μαχαίρι καὶ παίρνει στὸ χέρι του ἕνα μαῦρο μακρὸ μαστίγιο ἀπὸ δέρμα ἵπποποτάμου. Ὑστερα, στερεώνει στὸ κεφάλι του τὴ χρυσὴ του μάσκα. Καὶ τώρα, μέσα στὸ ὑπόγειο δωμάτιο, ὁ Δὸν Πάμπλο ἔπαυσε νὰ ὑπάρχει. Στὴ θέσι του, βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ χρυσὴ μάσκα, ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, διώκτης τῶν ἐγκληματιῶν καὶ προστάτης τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν κατα-

Τὸ ρόπαλο τῆς Νάγια τὸν ἀφήνει ἀναίσθητο

Βλέπουν τὸ ἀεροπλάνο ἑτοιμὸ νὰ φύγη

τρεγμένων. Ὁ Ζορρό, πού μὲ γρήγορο βῆμα συνεχίζει τὴν πορεία του ἀκολουθώντας τὸν ὑπόγειο διάδρομο, φτάνει ἐπὶ τέλους σὲ κάποιο ἄλλο ὑπόγειο, μὲ χαμηλὸ ταβάνι καὶ ἀραχνιασμένους τοίχους, στὸ ὑπόγειο τῆς Κάζα ντὲς Ὀμπρες, τοῦ Σπιτιοῦ τῶν Ἰσκιων, ὅπου βρίσκεται τὸ καταφύγιό του.

Πάντσο ὁ... Γίγαντας!

Α ΠΟΨΕ ὁ Πάντσο νυστάζει. Μολονότι τὸ μυθιστόρημα πού διαβάζει εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον, αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ συγκεντρώσῃ τὴν

προσοχή του στὸ βιβλίο. Ἡ νύστα του εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ἀποφασίζει νὰ πάη νὰ κοιμηθῆ. Πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἄλλωστε, ἔκανε μιὰ ἐπιθεώρησι τοῦ πύργου καὶ διεπίστωσε ὅτι ὅλα ἦταν ἐν τάξει.

Ἄχ νὰ μὴν εἶχε νὰ κἀνῃ αὐτὴ τὴν ἐπιθεώρησι κάθε νύχτα! Εἶναι τὸ πιὸ φοβερὸ μέρος τῆς δουλειᾶς του. Ἀλλὰ ἡ ἀφοσίωσί του πρὸς τὸν Ζορρό, τὸν ἄνθρωπο πού τοῦ ἔχει σώσει κάποτε τὴ ζωὴ, εἶναι τέτοια, ὥστε ὁ Πάντσο σφίγγει τὰ δόντια του καὶ παίρνει κάθε βράδυ τὸ φανάρι του καὶ τριγυρίζει στοὺς πυργίσκους καὶ τοὺς διαδρόμους καὶ στὰ

δωμάτια του παλιού πύργου. Ξέρει ότι αυτός ο νυχτερινός περίπατος είναι απαραίτητος γιατί έτσι διατηρείται στον κόσμο ή αντίληψη ότι ο πύργος είναι στοιχειωμένος. Και όλοι φροντίζουν να κάνουν το σταυρό τους, όταν τις νύχτες βλέπουν φωτεινές ανταύγειες να βγαίνουν από τα έρείπια του πύργου.

Κάνοντας τις σκέψεις αυτές, ο Πάντσο νοιώθει το κεφάλι του να βαραίνει υπερβολικά. Τα μάτια του κλείνουν και είναι έτοιμος να αποκοιμηθῆ. Ξαφνικά όμως, ακούει κάπου ένα τρίξιμο.

— Μάντρε ντέ Ντίος!, φωνάζει και το μικροσκοπικό του σώμα τινάζεται ολόκληρο από φόβο.

Το χέρι του απλώνεται διστακτικά προς το πιστόλι που βρίσκεται πάντα δίπλα του, στο τραπέζι. Άλλα ο φόβος του δεν διαρκεί πολύ. Γιατί η πόρτα, που ανοίγει, μόνο έναν επισκέπτη μπορεί να αφήσει να περάσει. Και πραγματικά, στο άνοιγμά της, ο Πάντσο βλέπει να εμφανίζεται ο μεγάλος του φίλος, ο Ζορρό. Τώρα μόνο, ο Πάντσο νοιώθει απόλυτα ασφαλής. Με το Ζορρό κοντά του, δεν φοβάται τίποτα. Ο τρόμος, που του είχε παραλύσει τα μέλη μια στιγμή πιο πριν, χάνεται και ο Πάντσο ξαναβρίσκει τη μιλιάρια του.

— Καλά που ήρθες, λέει στο μασκοφόρο έκδικητή. "Ό,τι ήμουν έτοιμος να βγώ

για να δώ ποιός γελοίος τόλμησε να έρθει στον πύργο.

— "Ηρθε κανείς; ρωτάει γρήγορα ο Ζορρό.

— Δηλαδή... λέει ο Πάντσο και κομπιάζει, άκουσα πατήματα και κατάλαβα πως κάποιος ήρθε. Μόνο που συλλογιζόμουν αν έπρεπε να πάρω το πιστόλι μου ή όχι. Θα γινόταν, καταλαβαίνεις, μεγάλο κακό, και δεν θέλω να προσελκύσουμε την προσοχή κανενός. Έτσι τελικώς απέφασισα να τους τσαικώσω με τα χέρια μου και να τους πνίξω για...

— Μά ποιους ήθελες να πνίξης; ρωτάει ο Ζορρό χαμογελώντας πίσω από τη μάσκα του.

— Αυτούς τους άθλιους που ήρθαν να καταλάβουν τον πύργο, απαντάει ο Πάντσο με φόρα.

Η φαντασία του έχει πάρει δρόμο πολύ και νομίζει ότι βρίσκεται σε μάχη με φοβερούς κακοποιούς.

— Θα τους αφήσουμε να ζήσουν για απόψε. Δεν πειράζει, τον διακόπτει ο Ζορρό. Έχουμε άλλη δουλειά πολύ πιο σοβαρή να κάνουμε. Ετοιμάσου λοιπόν και πάμε.

— Ετοιμος είμαι, λέει ο Πάντσο που στη σκέψη ότι θα συνεργασθῆ με τον αγαπημένο του Ζορρό που τον θαυμάζει, γελούν και τα ρούχα του.

— Φεύγουμε λοιπόν, λέει ο Ζορρό. Και ανοίγοντας μια πόρτα, προχωρεί με γρήγορο βήμα σε ένα σκοτεινό διάδρομο.

—“Έστάσου!, φωνάζει με αγωνία ο Πάντσο. Πού φεύγεις και μ’ αφήνεις να με κομματιάσουν.... δηλαδή να κομματιάσω αυτούς τούς κακούργους;

‘Ο Ζορρό στέκεται και ανάβει τὸ φανάρι του γιὰ νὰ μπορέση ὁ Πάντσο νὰ τὸν φθάση. ‘Ο μικροσκοπικὸς ἀνθρωπάκος, πού φοβάται καὶ τὴ σκιά του, τρέχει ὅσο τοῦ ἐπιτρέπουν τὰ κοντά του πόδια καί, μόνο ὅταν βρίσκεται δίπλα στὸν Ζορρό νοιώθει νὰ καλμάσουν κάπως οἱ χτύποι τῆς καρδιάς του.

— Δίπλα στὴν πόρτα, ἦταν κάποιος κρυμμένος καὶ θέλησε νὰ μὲ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ πόδι, λέει. Ἄλλὰ δὲν τὸν χτύπησα ἐπειδὴ εἶπες ὅτι ἔχουμε ἄλλη πιὸ σοβαρὴ δουλειά.

—Καλὰ ἔκανες, λέει ὁ Ζορρό γελῶντας μέσα του.

Οἱ δυὸ ἄνδρες διασχίζουν μὲ βιαστικὸ βῆμα αἴθουσες καὶ διαδρόμους καὶ φτάνουν στὸν κεντρικὸ πύργο τοῦ παλιοῦ κάστρου. ‘Ο Ζορρό τραβάει ἓνα κρυμμένο μοχλὸ στὸν τοῖχο, πού φαίνεται ἐρειπωμένος, ἀνοίγει μιὰ μυστικὴ πόρτα πού κλείνει πίσω της. Τώρα, βρίσκονται στὸ κρυφὸ καταφύγιο τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας. ‘Ο σениὸρ Περὲθ θὰ ἔδινε δέκα χρόνια ἀπὸ τὴ ζωὴ του ἂν μπορούσε νὰ βρεθῆ κι’ αὐτὸς μέσα στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ μισητοῦ του ἀντιπάλου. Ἄλλὰ οὔτε τοῦ εἶχε ποτὲ περάσει ἀπὸ τὸ μυαλὸ νὰ ἐρευνήσῃ τὰ ἐρείπια τοῦ

παλιοῦ πύργου. ‘Ο σениὸρ Περὲθ, μ’ ὅλο πού δὲν τὸ ὁμολογεῖ σὲ κανένα, εἶναι ἐξαιρετικὰ προληπτικός. Πιστεύει στὰ φαντάσματα, καὶ τίποτε στὸν κόσμο δὲν θὰ τὸν ἔπειθε νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στὸ στοιχειωμένο πύργο.

Στὴ μέση τῆς μεταλλικῆς πλατφόρμας πού ἀποτελεῖ τὸ δάπεδο τοῦ πύργου, ἀναπαύεται ἕτοιμο τὸ Μαῦρο Πουλί, τὸ μικρὸ ἀλλὰ ἰσχυρότατο ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό. Καὶ ὁ Πάντσο ἀκούει καὶ δὲν πιστεύει στ’ αὐτιά του, ὅταν ὁ μεγάλος του φίλος τοῦ λέει:

— Ἐμπρός, Πάντσο, ἀνέβα.

— Νά... ἀνέβω στὸ ἐλικόπτερο; ρωτᾷ ὁ Πάντσο κατὰπληκτος.

— Ἄμ πού νόμισες; Στά... Ἰμαλιά; Ἔλα, καὶ κάνε γρήγορα.

‘Ο μικροσκοπικὸς ἀνθρωπάκος δὲν περιμένει νὰ τοῦ τοῦν αὐτὸ δεύτερη φορά. Σκαρφαλώνει μὲ εὐκινησία πιθήκου στὸ ἐλικόπτερο καὶ ἐγκαθίσταται στὴν καμπίνα τοῦ πιλότου. ‘Ο Ζορρό τραβάει ἓνα μοχλὸ. Κι’ ἀμέσως, ἀλόκληρο τὸ πάτωμα, μαζί μὲ τὸ ἐλικόπτερο καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἀρχίζει νὰ κινῆται. Ἀνεβαίνει σὰν τεράστιο ἄσανσέρ καὶ σὲ λίγο οἱ δυὸ ἄνδρες βρίσκονται στὴν κορυφὴ ἑνὸς ὑψηλοῦ πύργου, τυλιγμένοι ἀπὸ τὸ νυχτερινὸ σκοτάδι.

—Μάντρε ντὲ Ντίος, μουρμουρίζει ὁ Πάντσο καὶ σταυροκοπιέται φροντίζοντας μὴ

‘Ο Έλ Ρέϋ γίνεται πύραυλος

τόν δὴ ὁ Ζορρό. Πόσοι κακούργοι θὰ κρύβονται μέσα στο σκοτάδι!

“Ὅσο ψιθυριστὰ κι’ ἂν μίλησε ἄμως, ὁ Ζορρό τὸν ἀκούει. Καί, καθὼς μπαίνει κι’ αὐτὸς στο ἐλικόπτερο, τοῦ λέει.

— “Ἐχεις δίκην, Πάντσο. Ἀμέτρητοι εἶναι οἱ ἐγκληματίες ποὺ κρύβονται στο σκοτάδι τῆς νύχτας. Ἐμεῖς ὅμως θὰ πᾶμε τώρα νὰ τοὺς ξετρυπώσουμε καὶ νὰ τοὺς τιμωρήσουμε ὅπως τοὺς ἀξίζει.

— Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του, μουρμουρίζει ὁ Πάντσο καὶ τὰ δόντια του χτυποῦν σάν... καστανιέττες ἀπὸ τὸ φόβο του, μὲ ὅλο ποὺ προσπαθεῖ νὰ συγκρατηθῆ γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ρεζίλι στο μεγάλο του φίλο.

— Τί εἶπες; ρωτᾶει ὁ Ζορρό.

— Τί... τίποτε. Λέω ὁ... Θε...ὸς νὰ τοὺς βοηθήσῃ ποὺ θὰ πέσουν στὰ χέρια μας ἀπαντᾶει ὁ Πάντσο.

Καὶ καθὼς τὸ μαῦρο ἐλικόπτερο ξεκολλάει ἀπαλὰ ἀπὸ τὴν πλατφόρμα του σηκώνεται κατακόρυφα στὸν ἀέρα, ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ καθίσματος καὶ κρατιέται σφιχτὰ, ἐνῶ κρῦος ἰδρώτας τὸν περιλούζει.

Οἱ κακούργοι

ΣΤΟ μεγαλόπρεπο γραφεῖο του, ὁ Σενιὸρ Ἐστεμπὰν ντὲ Ριμπέϊρα πηγαινοέρχεται συνοφρωμένος. Εἶναι ὑψηλὸς ἄνδρας, ἀλλὰ τὸ

ὕψος του δὲν φαίνεται πολὺ, ἐξ αἰτίας τοῦ ὄγκου του. Τὸ δέρμα τοῦ προσώπου καὶ τῶν χεριῶν του φαίνεται κίτρινο, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ πολυελαίου καὶ τὰ μάτια του, πού βρίσκονται πολὺ κοντὰ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο, τοῦ δίνουν τὴν ἐμφάνισι ἀρπακτικοῦ ὄρνέου.

Σὲ μιὰ στιγμή σταματᾷ τὸ ἀτελείωτο περπάτημά του καὶ πλησιάζοντας τὸ βαρὺ δρύϊνο γραφεῖο του, πιέζει ἓνα κουμπί.

Περνοῦν μερικὰ λεπτὰ κι' ὕστερα ἡ πόρτα ἀνοίγει κι' ἐμφανίζεται ἓνας ἄνδρας. Εἶναι μετρίου ἀναστήματος καὶ λεπτός, ἀλλὰ οἱ κινήσεις του ἔχουν τὴν ἐλαστικότητα τῶν κινήσεων τῆς γάτας καὶ τὸ πρόσωπό του ἔχει τὴν πιὸ ὑπουλη καὶ σκληρὴ ἔκφρασι πὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ.

— Λοιπὸν, Χάϊνι; ρωτᾷ ὁ Ριμπέϊρα.

— Ὅλα ἔτοιμα, ἐξαχώτατε, ἀπαντᾷ ὁ Χάϊνι. Τὰ παιδιὰ περιμένουν κάτω. Τὸ τζιπ εἶναι ἔτοιμο γιὰ νὰ τρέξουμε ἀμέσως μόλις θὰ πέση τὸ ἀεροπλάνο.

— Τὸ δικό μας, εἶναι ἔτοιμο; ρωτᾷ ὁ Ριμπέϊρα.

— Τὸ ἐπιθεώρησα ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὶν ἀπὸ λίγο, ἀπαντᾷ ὁ Χάϊνι. Εἶναι μιὰ χαρά. Οὔτε τὸν καιρὸ πὺ ἤμουν στὴ Λουφτβάφφε δὲν δούλεψα ποτέ μου μὲ τόσο κέφι πάνω σὲ μηχανή. Ὅλα δουλεύουν ρολοῖ. Καὶ τὸ πολυβόλο βιδωμένο στὴ θέσι του. Τράβηξα σύρματα καὶ τὰ ἔνωσα μὲ τὸ

Ὁ Ζορρὸ ἀκούει τὰ πάντα

κουμπι τῆς πυροδοτήσεως ἐπάνω στὸ μαχλὸ τοῦ πηδαλίου. Μόλις πατήσετε τὸ κουμπι, θὰ χτυπήσετε ὅ,τι βρίσκεται μπροστά σας, στὴ γραμμὴ πορείας τοῦ ἀεροπλάνου. Δὲν χρειάζεται οὔτε σκόπευσις, οὔτε ὑπολογισμοί.

— Μπράβο, Χάϊνι, λέει ὁ Ριμπέϊρα μὲ ἱκανοποιημένο ὕφος. Ἔκανες καλὴ δουλειά.

— Καὶ ποιὸς τρελλὸς δὲν θὰ ἔκανε, ἀπαντᾷ χαμογελῶντας ὕπουλα ὁ Χάϊνι, ὅταν πρόκειται νὰ πάρῃ μισὸ ἑκατομμύρια δολλάρια; Αὐτὲς εἶναι δουλειές!

— Σὲ πόσην ὥρα θὰ ξεκινήσετε; ρωτᾷ σὲ λίγο ὁ Χάϊνι.

Ὁ Ριμπέϊρα κυττάζει τὸ ρολοῖ του.

— Αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι δέκα καὶ εἰκοσιπέντε, λέει. Σὲ τρία τέταρτα, περίπου, τὸ ἀεροπλάνο θὰ βρίσκεται ἐπάνω ἀπὸ τὴν Κοιλιάδα τῆς Ἀνακόνδας. Θὰ πετάῃ μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὰ Νοτιοανατολικά καὶ σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὲς ποὺ ἔχει ὁ πιλότος του, θὰ βρίσκεται σὲ ὕψος τριῶν χιλιάδων μέτρων.

Ὁ Χάϊνι χαμογελάει μὲ θαυμασμό.

— Αὐτὸ θὰ πῆ νὰ εἶναι καμεὶς πρόεδρος τῆς «Κομπανία ντὲ Ἀεροναβιγκαθιὸν ντὸ Μπραζίλ». Ξέρει ἀπὸ πρῶτο χέρι ποὺ θὰ βρίσκωνται τὰ ἀεροπλάνα του. Καὶ στὴν κατάλληλη στιγμή, «κλικ» ἕνα κουμπάκι, καὶ τὸ μεταγωγικὸ τρώει τὰ μούτρα του στὸν πάτο τῆς κοιλάδας!

— Μαζὶ μὲ τρία ἑκατομμύρια δολλάρια σὲ ράβδους χρυσοῦ, συμπληρώνει θριαμβευτικὰ ὁ Ριμπέϊρα. Θυμᾶσαι ποὺ δὲν ἤθελες νὰ συνεργασθῆς μαζί μου;

— Μὰ ποῦ νὰ φαντασθῶ μὲ ποιὸν εἶχα νὰ κάνω; διαμαρτύρεται ὁ Χάϊνι. Τί μπορεῖ νὰ μὲ ἤθελε ὁ ἐξοχώτατος ντὲ Ριμπέϊρα, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιο πλούσιους Βραζιλιανούς, ἄνθρωπος μὲ τέτοια κοινωνικὴ θέσι καὶ πρόεδρος τῆς μεγαλυτέρας ἀεροπορικῆς ἐταιρείας;

Ὁ Ριμπέϊρα παίρνει ὕφος καθηγητοῦ.

— Ἀγαπητέ μου, Χάϊνι, λέει. Στὰ Ἔς - Ἔς ποὺ ἦσουν, σὰς ἔμαθαν νὰ σκοτώνετε μονάχα. Κανεὶς δὲν σὰς ἔμαθε καὶ νὰ κρύβεστε. Ἀπόδειξις ὅτι κι' ἐσὺ μόλις κατάφερες νὰ γλυτώσης τὴν κρεμάλα στὴν Εὐρώπη, καὶ ὅτι σὲ καταζητοῦν ἀκόμη ὅλες οἱ ἀστυνομίες τοῦ κόσμου. Ὑπολοχαγὸς Χάϊνριχ Σούλτς! Ἐγκληματίας πολέμου!

Ὁ πρῶην ἀξιωματικὸς τῶν Ἔς - Ἔς κάνει ἕνα μορφασμό.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ φωνάζετε, ἐξοχώτατε, λέει, προσπαθῶντας νὰ κρύψῃ μιὰ ἀστραπὴ ποὺ περνᾷ ἀπὸ τὸ βλέμμα του.

— Μὴ φοβάσαι, Χάϊνι! Μαζὶ μου, εἶσαι σὲ πλήρη ἀσφάλεια. Γιατὶ ἐγὼ ξέρω νὰ κρύβωμαι καὶ νὰ κρύβω καὶ τοὺς ἀνθρώπους μου. Πές μου σὲ παρακαλῶ, ποιὸς μπορεῖ νὰ ὑποψιασθῆ τὸν ἴδιο τὸν

πρόεδρο τῆς ἀεροπορικῆς ἐταιρείας, γιὰ τὴν κατάρριψι τοῦ ἀεροπλάνου ποὺ ναυλώθη κε γιὰ τὴ μεταφορὰ χρυσοῦ ἀπὸ τὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες στὴν Ἐθνικὴ τράπεζα τῆς Βραζιλίας;

— Αὐτὸ ποὺ δὲν καταλαβαίνω εἶναι πῶς δὲν φρόντισαν νὰ τοῦ δώσουν συνοδεία ἀπὸ ἓνα τουλάχιστον μαχητικὸ ἀεροπλάνο γιὰ προστασία, λέει ὁ Χάϊνι.

— Καλέ μου Χάϊνι, λέει συγκαταβατικὰ ὁ Ριμπέϊρα, εἶσαι περίφημο ἐκτελεστικὸ ὄργανο, ἀλλὰ, πιστεψέ με, ποτὲ δὲν θὰ καταφέρῃς νὰ γίνῃς καλὸς ὀργανωτῆς. Ἔπρεπε νὰ καταλάβῃς ὅτι κι' αὐτὸ σ' ἐμένα ὀφείλεται. Ἡ κυβέρνησις ἤθελε νὰ στείλῃ ἓνα καταδιωκτικὸ νὰ συνοδεύσῃ τὸ ἀεροπλάνο. Ἀλλὰ ἐγὼ ἐπέμενα ὅτι ἡ παρουσία τοῦ πολεμικοῦ ἀεροπλάνου θὰ προκαλοῦσε ὑποψίες, καὶ θὰ καθιστοῦσε τὸ πρᾶγμα πιὸ ἐπικίνδυνο. Ἐνῶ χωρὶς συνοδεία, εἶπα, κανεὶς δὲν θὰ ὑποψιασθῇ ἓνα μεταγωγικὸ ἀεροπλάνο ποὺ κάνει μιὰ συνηθισμένη ἐμπορικὴ πτήσι.

— Καταπληκτικό!, μурμουρίζει ὁ Χάϊνι.

— Τίποτε δὲν εἶναι καταπληκτικό, ὅταν ξέρει κανεὶς νὰ ὀργανώσῃ τὴ δουλειά του, ἀποφαίνεται ὁ σениὸρ Ριμπέϊρα.

— Ναί, ἀλλὰ νὰ ποὺ βρήκαμε τὸ μπελά μας μ' ἐκεῖνο τὸν ἠλίθιο τὸν Ἐγγλέζο, λέει ὁ Χάϊνι.

Τὸ βλέμμα τοῦ σениὸρ Ρι-

μπέϊρα σπιθίζει.

— Ὁ μίστερ Γκίλμορ, λέει ὑπόκωφα, ἤθελε νὰ μὴ κἀνῃ τὸν ἔξυπνο. Νόμισε ὅτι ἦταν ἀναντικατάστατος καὶ θέλησε νὰ μὲ ἐκβιάσῃ. Ἀλλὰ τιμωρήθηκε ὅπως τοῦ ἄξιζε. Χωρὶς ποτὲ κανεὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι βρῆκε τὸν θάνατο μέσα σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο!

— Ἐκείνη ἡ ἔμπνευσις τοῦ Ζήτα στὸ στήθος ἦταν μεγαλεῖο, ἀλήθεια, καγχάζει ὁ Χάϊνι.

Ὁ σениὸρ Ριμπέϊρα χαιρογελάει ἱκανοποιημένος.

— Αὐτὸς ὁ ἠλίθιος ὁ Περρέθ, λέει, ξύπνιος καὶ κοιμισμένος, βλέπει μπροστὰ του τὸ Ζορρό. Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴν τοῦ δώσουμε τὴν ἱκανοποίησι νὰ ἔχῃ νὰ ἀσχολῆται μὲ κάτι, ἀφοῦ, μὲ τὸν τρόπο τοῦτο, διώχνουμε ἀκόμη πιὸ μακριὰ κάθε ὑποψία ἀπὸ πάνω μας; Ἄλλως τε τὸ ἴδιο κόλπο ἐφαρμόσαμε καὶ στὴν κλοπὴ τοῦ ἀεροπλάνου, μὴν ξεχνᾷς. Μὴν κυττᾷς ποὺ δὲν τὸ ἀνέφεραν οἱ ἐφημερίδες!

— Ἐξοχώτατε, ὑποκλίνομαι, φωνάζει εὐθύμα ὁ Χάϊνι, ἐνθουσιασμένος. Σᾶς εἶμαι ἀφοσιωμένος μὲ σῶμα καὶ ψυχή.

— Κανεὶς δὲν χάνει ποτὲ ὅταν τὰ ἔχει καλὰ μὲ τὸν Ριμπέϊρα, λέει ὁ ἀρχιεγκληματίας. Καὶ τώρα, Χάϊνι, ἄς ὀρχίσουμε νὰ ἐτοιμαζόμαστε. Ἀνακεφαλαίωσε!

— Πρῶτον, λέει ὁ Χάϊνι μὲ ὕφος ἀπότομο, ἀνάβω τὰ φῶτα τοῦ μυστικοῦ διαδρόμου προσγειώσεως. Τὸ αὐτοκίνη-

το, που θα σας μεταφέρει ως εκεί, βρίσκεται στην πίσω πόρτα του σπιτιού, έτοιμο.

— Θαυμάσια.

— Δεύτερον, συγκεντρώνω τα παιδιά και φεύγουμε με το τζιπ για την Κοιλιάδα της Ανακόνδας. Εκεί, περιμένουμε. Στο μεταξύ έσείς, απογειώνεσθε και φθάνετε επίσης πάνω από την κοιλάδα. Μόλις εμφανισθή το μεταγωγικό αεροπλάνο, το χτυπάτε και το καταρρίπτετε, και επιστρέφετε άμέσως εδώ. Εμείς, έχουμε πυροσβεστήρες. Σβύνουμε τη φωτιά, μαζεύουμε το χρυσάφι και γυρίζουμε και τρυπώνουμε στο υπόγειο, όπου μένουμε ως που να κοπάση ή φασαρία.

— Περίφημα, λέει ο σεγιόρ Ριμπέϊρα. Πήγαινε λοιπόν να ανάψης τα φώτα του διαδρόμου προσγειώσεων. Και άμέσως ύστερα θα ξεκινήσης.

— Μάλιστα, έξοχάτατε. Καλή αντίμωσι και καλή τύχη. Άς ελπίσουμε πως τίποτε δεν θα έμποδίση τα σχέδιά μας.

— Μην ανησυχής. Τόν Ριμπέϊρα δεν τόν σταματάει καμμιά δύναμι, λέει ο αρχιεγκληματίας.

Ο σεγιόρ Έστεμπάν ντε Ριμπέϊρα όμως, πρόεδρος της Κομπανία ντε Άεροναβιγκαθιόν ντο Μπραζίλ, σπουδαία προσωπικότης στην ανώτερη κοινωνία της Βραζιλίας και έγκληματικός έγκέφαλος της συμμορίας που έτοιμάζεται να διαπράξη την πιο

καταπληκτική ληστεία του αιώνος, δεν θα ήταν τόσο σίγουρος για την έπιτυχία των έγκληματικών του σχεδίων αν ήξερε, ότι πίσω από τις κλειστές γρίλλιες του παραθύρου του γραφείου του βρίσκεται ένας άνθρωπος που φορεί για μοναδικό ρούχο ένα μαγιό από δέρμα τζάγκουαρ και έχει το πρόσωπό του σκεπασμένο έντελώς από μιαν αλλόκοτη όλόχρυση μάσκα...

Το «Μαύρο Γιουλι» φτάνει

ΤΟ μικρό μαύρο έλικόπτερο φτάνει σε μερικά λεπτά πάνω από την άπέραντη ιδιοκτησία του σεγιόρ ντε Ριμπέϊρα. Ο Ζορρό μπορούσε να χρησιμοποιήση αυτόκίνητο ή βενζιναάκατο για να φθάση ως εκεί. Άλλά τόσο το ένα όσο και το άλλο μεταφορικό μέσα, θα έκανε κάποιο θόρυβο. Κι' ύστερα, ή είσοδος στο περιφραγμένο πάρκο που περιβάλλει την τεράστια βίλλα του Ριμπέϊρα, μπορεί να φυλαγόταν από φρουρούς. Ένώ το μαύρο έλικόπτερο, με την σιωπηλή μηχανή, μπορούσε να πάη όπου ήθελε και να κατέβη παντού μεταφέροντας τόν μασκοφόρο έκδικητή.

— Φτάσαμε, Πάντσο, μουρμουρίζει ο Ζορρό στον μικροσκοπικό συνεργάτη του.

Ο Πάντσο, όμως, δεν του απαντάει. Τα χέρια του έχουν πιαστή από το σφίξιμο των μπράτσων του καθίσματος,

καὶ τὸ σαγόνι του δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀνοίξη, ἀπὸ τὴν σύσπασι τῶν μυῶν ποὺ τοῦ προκαλεῖ ὁ φόβος.

— Μ' ἀκοῦς, Πάντσο; ξαναλέει ὁ Ζορρό. Φτάσαμε.

Ἐνα ἀκατανόητο μουγγρητὸ βγαίνει ἀπὸ τῆ... μύτη τοῦ Πάντσο.

Τὸ ἐλικόπτερο μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς μετέωρο πάνω ἀπὸ τὸ πάρκο τοῦ Ριμπέϊρα. Ὁ Ζορρό, μὲ τὴν περιέργη ἰκανότητά του νὰ βλέπη σὰν γάτα ἀκόμη καὶ στὸ πυκνὸ σκοτόδι, ἐπιθεωρεῖ τὸ ἔδαφος ἀπὸ ὕψος πενήντα μέτρων. Στὸ τέλος κρίνει ὅτι ἡ καλύτερη τοποθεσία γιὰ νὰ προσγειωθῆ εἶναι ἕνας ἐλεύθερος χώρος κοντὰ στὴ βίλλα, πίσω ἀπὸ τὴν ὑψηλὴ δεξαμενὴ ποὺ τροφοδοτεῖ μὲ νερὸ τὸ σπίτι. Τὰ χέρια του χειρίζονται τοὺς μοχλοὺς, καὶ τὸ μαῦρο ἐλικόπτερο κατεβαίνει ἀθόρυβα σὰν νυχτερίδα καὶ ἀκουμπάει μαλακὰ στὸ ἔδαφος.

Πρὶν ἀκόμη τὰ φτερά του μεγάλου ὀριζοντίου ἔλικα ἀκινητήσουν, ὁ Ζορρό ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ πηδαῖει ἀνάλαφρα χάμω. Ὑστερα, πιάνει τὸν Πάντσο καὶ τὸν κατεβάζει κι' αὐτὸν δίπλα του.

— Εἶσαι ἐν τάξει; τὸν ρωτάει ψιθυριστά.

Ὁ Πάντσο, πατώντας ξαναὲν σὲ στερεὸ ἔδαφος, νοιώθει νὰ ὑποχωροῦν τὰ συμπτώματα τῆς ...παραλύσεως ποὺ ἐνοιωθε ὅσῃν ὥρα βρισκόταν μέσα σὲ ἐλικόπτερο.

— Καὶ βέβαια εἶμαι!, ἀ-

παντάει ὄχι ὅμως καὶ μὲ πολὺ σταθερὴ φωνή. Ποῦ εἶναι οἱ ἄτιμοι; Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ μοῦ ξεφύγουν.

— Σιωπή!, διατάζει ὁ Ζορρό. Δὲν ἤρθαμε γιὰ νὰ πιᾶσουμε κανέναν, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, προσθέτει αἰνιγματικά. Γιὰ τὴν ὥρα, θὰ κάνουμε μιὰ βόλτα γιὰ ἀναγνώρισι τοῦ ἐδάφους. Καὶ κατόπιν βλέπουμε.

Προχωρεῖ πρῶτος μὲ τὸν Πάντσο ἕνα βῆμα πίσω του καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴ βίλλα, ποὺ ὑψώνει τὸν σκοτεινὸ ὄγκο τῆς σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ πενήντα μέτρων, περίπου. Τὸ μοναδικὸ φῶς, σὲ ὀλόκληρο τὸ κτίριο φαίνεται σὲ ἕνα παράθυρο τοῦ ἰσογείου ἀπὸ τὶς γρίλλιες τοῦ ὁποίου βγαίνει δυνατὴ ἀνταύγεια.

— Τὸ γραφεῖο τοῦ σениὸρ Ριμπέϊρα, μουρμουρίζει ὁ Ζορρό. Τί νὰ κάνη ἄραγε ὁ ἐξοχώτατος τόσο ἀργά; Φαίνεται πὼς ἔγινε πολὺ ἐργατικὸς τώρα τελευταία.

Κάνοντας τὶς σκέψεις αὐτὲς καὶ ἔχοντας τὴν προσοχή του συγκεντρωμένη στὸ παράθυρο, ὁ Ζορρό δὲν βλέπει μιὰ σκιά, ποὺ ἀποσπᾶσθηκε ἀπὸ τὰ σκοτάδια γύρω στὸ σπίτι καὶ ἄρχισε νὰ γλιστρήει πρὸς τὸ μέρος του. Ἴσως, μάλιστα, νὰ μὴν τὴν ἀντιλαμβάνονταν παρὰ ὅταν θὰ ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Ἀλλὰ τὴν κατάστασι τὴν σώζει ὁ Πάντσο.

Τὸ κεφάλι του, ὅμοιο μὲ... κεραία ραντάρ, γυρίζει συνεχῶς δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐνῶ

τὰ μάτια του, γουρλωμένα, προσπαθοῦν νὰ διαπεράσουν τὸ πυκνὸ σκοτάδι καὶ νὰ ἀνακαλύψουν κάποιον ἀπὸ τοὺς πολυάριθμους ...φανταστικούς ἐχθρούς, παῦ σίγουρα ἔπρεπε νὰ παραμονεύουν γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον του. Μόνο ἡ ἀφοσίωσή του στὸν μεγάλο του φίλο καὶ ὁ φόβος μήπως χάσῃ τὴν ἐκτίμησή του Ζορρό, τὸν συγκρατοῦν καὶ δὲν λιποθυμᾷει.

Σὲ μιὰ στιγμή ὅμως, τὸ τρομαγμένο του βλέμμα συλλαμβάνει κάποια κίνησι, στὴ σκιά ποὺ περιβάλλει τὴν ἔπαυλι. Στὴν ἀρχὴ θέλει νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του ὅτι βλέπει ἀνύπαρκτα πράγματα. Ντρέπεται νὰ πῆ τίποτε στὸ Ζορρό ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῇ ἤσυχος. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένη στιγμή βεβαιώνεται. Ἡ σκιά ἐκείνη εἶναι κάποιος ἄνθρωπος! Κάποιος κακοῦργος, δίχως ἄλλο, ποὺ θέλει νὰ τοὺς σκοτώσῃ!

Κῦμα κρύου ἰδρώτᾳ λούζει τὸν Πάντσο. Τὰ πόδια του λυγίζουν, Ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνει κάτι σὰν σιγανὸ κακὰ ρισμα! Καί... λιποθυμᾷει! Καθὼς πέφτει ὅμως, τὰ χέρια του, ποὺ τεντώθηκαν στὸ κενό, ἀκούμπισαν ἀπὸ μπράτσο τοῦ Ζορρό. Στὴ στιγμή τὸ γατίσιο μάτι τοῦ μασκοφόρου ἐκδικητοῦ ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ φωτισμένο παράθυρο. Καὶ ἐκεῖ, ἀριστερά του, βλέπει τὴν σιλουέττα ποὺ προχωρεῖ σκυφτῇ κρατῶντας στὸ χέρι ἓνα πιστόλι!

Ὁ Ζορρό δρᾷ

Ο ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΚΙΝΕῖται τόσο γρήγορα, ὥστε τὸ μάτι θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ παρακολουθήσῃ. Ἐνα ἑλαφρὸ σφύριγμα, καὶ τὸ μαῦρο μαστίγιό τινάζεται μὲ δύναμι, σὰν κάτι ζωντανό, καὶ τυλίγεται μὲ καταπληκτικὴ ἀκρίβεια στὸν καρπὸ τοῦ ἀγνώστου, παραλύοντάς του τὸ δάχτυλο. Τὴν ἐπόμενη στιγμή, ὁ Ζορρό, ἀκολουθῶντας τὸ μαστίγιό του, βρίσκεται δίπλα στὸν ἄνθρωπο. Βλέπει τὰ χαρακτηριστικά του νὰ παίρνουν ἔκφρασι ἀπερίγραπτου τρόμου στὸ ἀντίκρουσμα τῆς ἀλλόκοτης χρυσῆς μάσκας. Πρὶν ὅμως ὁ τρόμος τοῦ ἐκδηλωθῇ μὲ κάποια κραυγὴ, ἢ γροθιά τοῦ Ζορρό χτυπᾷ. Τὰ σφιγμένα του δάχτυλα βρίσκουν τὸν ἄνθρωπο στὸν κρόταφο. Καὶ ὁ Ζορρό μόλις προλαβαίνει νὰ τὸν πιάσῃ καὶ νὰ τὸν ἀκουμπήσῃ ἀναίσθητο στὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ μὴν γίνῃ θόρυβος. Ὑστερα ὁ μασκοφόρος ἐκδικητῆς γυρίζει νὰ δῆ τί γίνεται ὁ Πάντσο. Μὲ μερικὰ ἑλαφριά χτυπήματα στὸ πρόσωπο, ὁ ἀνθρωπάκος συνέρχεται. Βλέποντας τὴ χρυσῆ μάσκα ἀπὸ πάνω του, καταλαβαίνει ἀπὸ ἐνστικτο ὅτι ὁ κίνδυνος ἔχει περάσει. Καὶ ἀνακάθεται στὸ χῶμα κουνῶντας τὰ χέρια του μὲ ἔξαψι.

— Ποιὸς εἶναι ὁ ἄτιμος; μουγγρίζει. Ποῦ εἶναι νὰ τὸν τσακίσω; Οἱ ἄνδρες! Μό-

λις κατάλαβαν ότι τους πήρα μυρωδιά, ήρθαν και με χτύπησαν από πίσω στο κεφάλι. "Ωχ! Το κεφαλάκι μου!

— Μή σε νοιάζει, τόν καθησυχάζει ο Ζορρό. Τους τακτοποιήσαμε όπως τους άξιζε αυτούς. Άλλά, αν δεν ήσουν έσύ, θα την είχαμε πολύ άσχημα!

Ο Πάντσο δεν πίστευε στα αυτιά του. Τα λόγια του Ζορρό φτάνουν σαν μεθυστικό κρασί στο μυαλό του και τόν γεμίζουν ένθουσιασμό. "Ωστε λοιπόν ο μεγάλος του φίλος εκτιμά τις ικανότητές του και τό... θάρρος του! Τόν θεωρεί άξιο του συνεργάτη! Τώρα θα δη τί πράγματα είναι σε θέσι να κάνη ο Πάντσο!

Ο μικροσκοπικός άνθρωπάκος νοιώθει μέσα του γιγάντιες δυνάμεις. Και τρομάζει με το ίδιο του το θάρρος καθώς ακούει τόν έαυτό του να λέη στο Ζορρό:

— Νομίζω ότι καλύτερη δουλειά θα κάνουμε, αν χωρίζουμε! Έσύ να πάς από τη μιá μεριά του κτιρίου, κι έγώ από την άλλη. Έτσι, θα ξεμπερδεύουμε πιο γρήγορα.

— Δίκηο έχεις λέει ο Ζορρό. Πήγαινε λοιπόν έσύ από άριστερά και έγώ θα πάω από δεξιά. Θα συναντηθούμε από την άλλη μεριά της βίλλας. Πρόσεχε όμως! Τα μάτια σου τέσσερα! Να πηγαίνης διαρκώς μέσα στη σκιά, και να κινησαι χωρίς θόρυβο.

— Βασίσου σε μένα, λέει περήφανα ο Πάντσο και φουσκώνει το στήθος του σαν γα-

λόπουλο.

Καθώς όμως, κάνει στροφή και απομακρύνεται στο σκοτάδι, νοιώθει να τόν κυριεύει ο φόβος. Τα γόνατά του τρέμουν, ή καρδιά του πάει να σπάση από τους δυνατούς παλμούς και καταριέται το θράσος του.

— Τί ήθελα κι έμπλεξα έγώ ο φουκαράς σ' αυτή τη δουλειά!, μονολογεί. Καλά δεν καθόμουνα στο σπιτάκι μου, όπου δεν έρχόταν κανείς να με ένοχλήση; Αυτοί έδω, μάτια μου, έχουν και πιστόλια! Τόν είδα έγώ εκείνον που έρχόταν κατά πάνω μου. Μά άτελείωτο είναι τέλος πάντων αυτό το σπίτι; Τί τα θέλουν τόσο μεγάλα σπίτια οί άνθρωποι; Που είσαι, καλέ μου Ζορρό; Άσααάχ, Παναγ...

Ο φουκαράς ο Πάντσο δεν προλαβαίνει να συμπληρώση την επίκλησί του στην Παναγία. Λές και είχαν φυτρώσει μέσα από την ίδια τη νύχτα. Δύο πελώρια χέρια τινάζονται ξαφνικά και, ενώ το ένα τόν πλησιάζει και τόν σηκώνει από το έδαφος, το άλλο του βουλώνει το στόμα, για να μη φωνάξη. Δεν υπάρχει λόγος, όμως. Γιατί, τη στιγμή που ο Πάντσο νοιώθει τα χέρια να τόν άγγίζουν, λιποθυμάει!

Κεραυνοβόλα
έπέμβασι

ΚΑΡΦΑΛΩΜΕΝΟΣ
στο παράθυρο, ο Ζορρό ά-

κούει τὴ συζήτησι τῶν δύο καὶ κούργων. Τὸ πρόσωπό του κάτω ἀπὸ τὴ χρυσὴ μάσκα σκυθιωπάζει καὶ ἓνα κύμα θυμοῦ τὸν πλημμυρίζει. Οἱ ὑποψίες του, λοιπόν, βγαίνουν ἀληθινές. Τὸ πτώμα τοῦ Τζὼν Γκίλμορ εἶχε ριχτῆ στὸ πετάμι ἀπὸ τὸ κτῆμα τοῦ Ριμπέϊρα. Καὶ τὸ χειρότερο, ὁ ἴδιος ὁ Ριμπέϊρα εἶναι ὁ δράστης τῆς δολοφονίας. Ὁ μασκοφόρος ἐκδικητῆς ἀκούει τὸν Χάϊνι νὰ φεύγη ἀπὸ τὸ γραφεῖο, καὶ τὴν πόρτα νὰ κλείνη. Πρέπει τώρα νὰ δράσῃ κεραυνοβόλα ἂν θέλῃ νὰ σώσῃ τὸ ἀθῶο πλήρωμα τοῦ μεταφορικοῦ ἀεροπλάνου ἀπὸ τὸν θάνατο, στὸν ὅποιο τὸ ἔχει καταδικάσει ὁ ἴδιος ὁ διευθυντῆς του.

Μὲ ἀθόρυβες κινήσεις, κατεβαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἀκολουθεῖ ἀργὰ καὶ προσεκτικὰ τὸν τοῖχο τοῦ κτιρίου. Πρέπει, πρῶτα, νὰ συναντήσῃ τὸν Πάντσο καὶ κατόπιν νὰ κινηθῆ ἑναντίον τῶν συμμοριτῶν. Γιατὶ μόνος του πρέπει νὰ δράσῃ καὶ πάλι. Κι' ἂν ἀκόμη εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία, ἢ βοήθειά της θὰ φτάσῃ πολὺ ἀργά. Τὸ ἔγκλημα θὰ ἔχῃ γίνει, ἔστω κι' ἂν οἱ κακούργοι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ αὐτό.

Ξαφνικά, ὁ Ζορρό σταματᾷ πετρωμένος μέσα στὴ σκιά. Στρίβοντας τὴ γωνία, βλέπει μέσα στὸ σκοτάδι κάποια κίνησι. Τὸ διαπεραστικὸ του βλέμμα διαπερνᾷ τὸ σκοτάδι. Καὶ βλέπει τὸν Πάντσο

ποῦ τὸν μεταφέρει σὰν δέμα, ἀναίσθητο προφανῶς, ἓνας ἄγνωστος ἄνδρας.

— Ὁ Χάϊνι!, μουρμουρίζει ὁ Ζορρό. Τὸν τσάκωσε καθὼς ἔβγαине ἀπὸ τὴν πόρτα!

Ὁ μασκοφόρος ἐκδικητῆς καταλαβαίνει ὅτι τοῦ δίνεται μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ περίφημο ὑπόγειο ὅπου βρίσκονται συγκεντρωμένοι οἱ συμμορίτες. Καί, χωρὶς νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι, σκιά μέσα στὴς σκιές, ἀκολουθεῖ τὸν Χάϊνι, ποῦ προχωρεῖ ἀμέριμνος μὲ τὸ ἀνθρώπινο φορτίο στὸν ὦμο του.

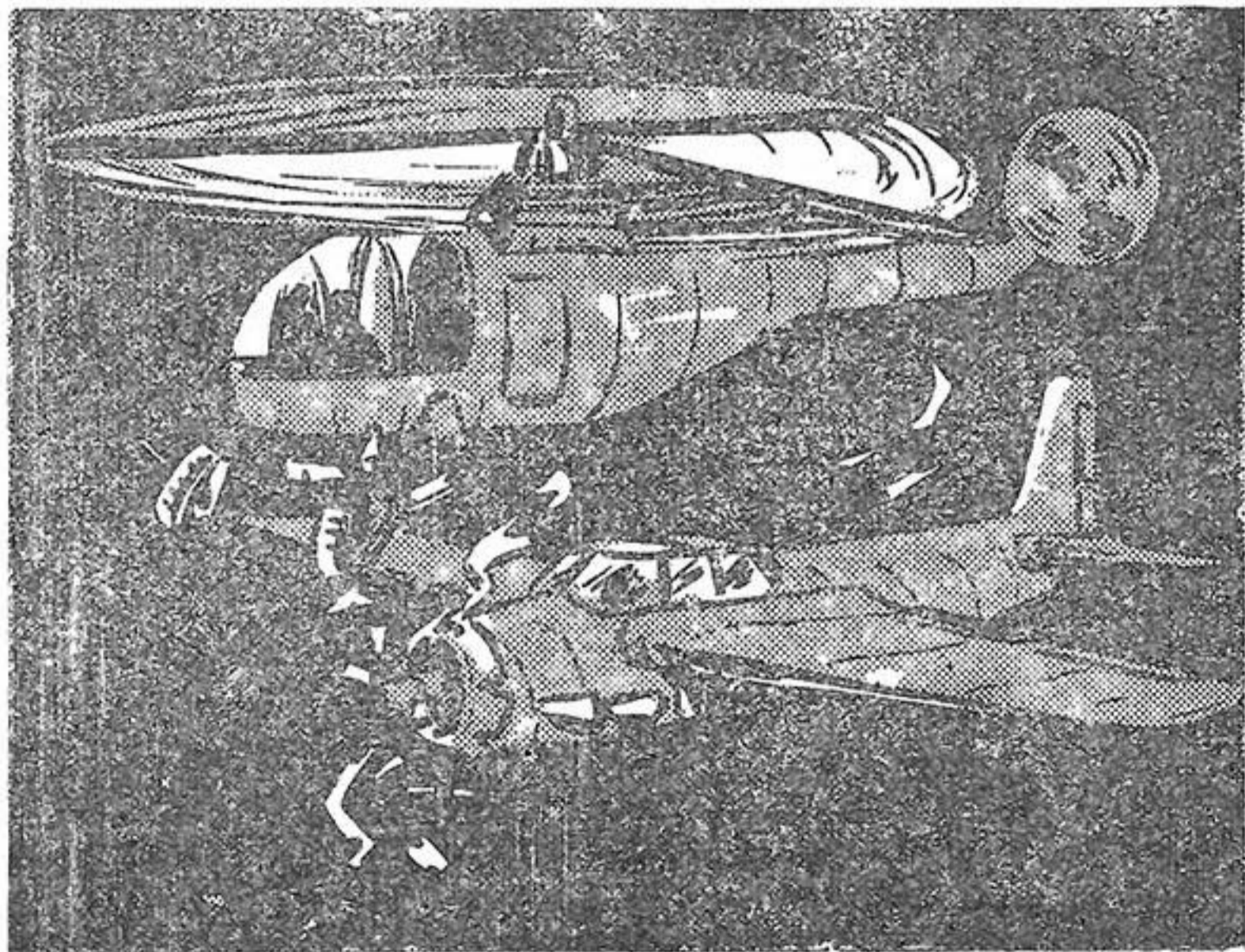
Ἡ παρακολούθησι δὲν διαρκεῖ πολὺ. Ὁ Χάϊνι κατευθύνεται πρὸς ἓνα ἀπὸ τὰ κτίρια ποῦ τριγυρίζουν τὴν μεγάλη ἔπαυλι. Εἶναι ἴσως κάποια ἀποθήκη. Ὁ συμμορίτης στέκεται μπροστὰ στὴν πόρτα, καὶ ὁ Ζορρό τὸν ἀκούει ποῦ χτυπάει συνθηματικά. Τρία γρήγορα χτυπήματα κι' ἄργα. Ἡ πόρτα ἀνοίγει μιὰ στιγμὴ, ἀφίνοντας μιὰ δέσμη φωτὸς νὰ ξεχυθῆ στὸ σκοτάδι, κι' ὕστερα ξανακλείνει.

Ὁ Ζορρό, ἀφίνει νὰ περάσουν δυὸ λεπτά. Ὑστερα προχωρεῖ φθάνει στὴν πόρτα, καὶ τὸ χέρι του χτυπάει μὲ τὸν ρυθμὸ ποῦ ἄκουσε προηγουμένως νὰ χτυπάῃ ὁ Χάϊνι. Βήματα ἀκούγονται ἀπὸ μέσα. Ὁ Ζορρό ὑπολογίζει στὸν παράγοντα τοῦ αἰφνιδιασμοῦ. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Μόλις ἀνοίγῃ ἡ πόρτα, ὁ Ζορρό μπαί-

νει όρμητικά. Ό συμμορίτης, που βρίσκεται μπροστά του, νομίζει πως βλέπει έφιάλη. Το στόμα του ανοίγει διάπλατα. Κάποια κραυγή αρχίζει να σχηματίζεται στο βάθος του στήθους του. αλλά δεν προλαβαίνει να φτάση έξω. Ό Ζορρό τον απαλλάσσει από τον κόπο να κλείση το στόμα του και με μια γροθιά που ξεκινώντας κάπου από το ύψος των γονάτων του μασκοφόρου έκδικητού, έρχεται να έκραγή κυριολεκτικά στην άκρη του σαγονιού του συμμορίτη. Ύστερα δρασκελίζει το σώμα του και όρμάει στο δωμάτιο που ανοίγεται πίσω από το διάδρομο.

Με μια ματιά συλλαμβάνει την κατάσταση. Οί συμμορίτες μέσα στο δωμάτιο είναι πέντε, όλοι κι' όλοι. Οί τέσσερις, κυττάζουν προς την πόρτα από όπου μπαίνει ό Ζορρό σαν σίφουνας. Ό πέμπτος είναι σκυμμένος πάνω από τον Πάντσο, που φαίνεται να είναι ανάίσθητος πάνω σ' ένα κρεβάτι έκστρατείας.

Ό Ζορρό είναι πραγματικά θυμωμένος, και βιάζεται. Τα μάτια του, ίδια με μάτια τζάγκουαρ παρακολουθούν τις αντιδράσεις των συμμοριτών. Ξέρει ότι πρέπει να χτυπήση πρώτα, εκείνον που θα δείξη ότι συνέρχεται πιο γρήγορα από την κατάπληξι

Ό έλικα γίνεται χίλια κομμάτια

του. Καὶ τὸν βλέπει. Ὁ Χάϊνι, βετεράνος τῶν Ἔς - Ἔς, χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα. Ἀλλὸ τὸ χέρι τοῦ Ζορρὸ εἶναι ἀκόμη πιὸ γρήγορο. Τὸ μπράτσο του δὲν φαίνεται σχεδὸν καθὼς τινάζεται μπροστά. Ἀλλά, σὰν προέκτασι τῆς κινήσεώς του, κάτι ἀστραφτερὸ σχίζει τὸν ἀέρα. Καὶ τὸ μαχαίρι του καρφώνεται στὴ μέση τοῦ στήθους τοῦ Χάϊνι. Ὁ Ζορρὸ δὲν σκοτώνει σχεδὸν ποτέ. Ἀλλὰ τώρα ἡ κατάστασις ἐπιβάλλει δραστικὰ μέτρα. Καὶ ὁ Χάϊνι εἶναι ἐγκληματίας πολέμου.

Οἱ ἄλλοι συμμοριῖτες βλέπουν τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου ποὺ προβάλλει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Χάϊνι. Νομίζουν ὅτι τώρα ὁ Ζορρὸ εἶναι ἄοπλος. Καὶ τὰ χέρια τους κατεβαίνουν πρὸς τὶς τσέπες τους. Βλαστήμιες ἀκούγονται. Ἀλλὰ, ἀμέσως τὶς ἀντικαθιστοῦν κραυγὲς πόνου. Τὸ μαῦρο μαστίγιο τοῦ ἐκδικητοῦ μὲ τὴ χρυσὴ μάσκα, μπαίνει στὸ χορὸ σὰν κάτι ἔμψυχο. Σφυρίζει μία, δύο, τρεῖς φορές. Καὶ τρεῖς συμμοριῖτες οὐρλιάζουν ἀπὸ τὸν πόνο τυφλωμένοι ἀπὸ τὰ φοβερὰ χτυπήματα τοῦ πετσιοῦ τοῦ Ἰπποποτάμου στὸ πρόσωπό τους.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Πάντσο ἀποφασίζει νὰ ἀνοίξῃ τὰ μάτια του. Βλέπει τὸ Ζορρὸ ποὺ κεραυνοβολεῖ τοὺς συμμοριῖτες ἀμείλικτα. Βλέπει ἐπίσης τὸν συμμοριῖτη, ποὺ ἦταν σκυμμένος πάνω του, καὶ χώνει τὸ χέρι του στὴ ζώνη

του, ὅπου φουσκώνει κάποιον πιστόλι. Μιὰ μόνη σκέψις κυριαρχεῖ τότε στὸ μυαλὸ τοῦ μικροσκοπικοῦ ἀνθρωπάκου: Ὁ Ζορρὸ κινδυνεύει! Ὁ Ζορρὸ ἔχει τὴν ἀνάγκη του!

Καπανικώντας ξαφνικὰ τὴ δειλία του, ὁ Πάντσο γίνεται θηρίο. Ἀνασηκώνεται ξαφνικὰ, καὶ μὴ διαθέτοντας ἄλλο ὄπλο, καρφώνει τὰ δόντια του στὸν καρπὸ τοῦ συμμοριῖτη. Τὴν ἴδια στιγμή, σὰν ἀπάντησι στὴν κραυγὴ πόνου ποὺ ἀκούεται, τὸ μαῦρο μαστίγιο σφυρίζει καὶ τυλίγεται στὸ λαιμὸ τοῦ κακούργου. Ὁ Ζορρὸ τραβάει τὸ μαστίγιο μὲ δύναμι. Καὶ ὁ συμμοριῖτης πέφτει μισοστραγγαλισμένος. Ὁ Πάντσο νοιώθει πραγματικὸ πανικὸ μὲ τὸ ἴδιο του τὸ θάρρος. Ἀναλογίζεται τί ἔκανε. Καί... λιποθυμᾷ ξανά!

Ὁ Ζορρὸ δὲν χρειάστηκε παραπάνω ἀπὸ τρία λεπτά γιὰ νὰ δέσῃ πρόχειρα τοὺς συμμοριῖτες. Τραβάει κατόπιν τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Χάϊνι τὸ σκουπίζει καὶ τὸ ξαναβάζει στὴ θήκη του. Ὑστερα, φορτώνεται τὸν Πάντσο καὶ βγαίνει κλειδώνοντας τὴν πόρτα πίσω του. Καιρὸς νὰ ἀσχοληθῇ λίγο καὶ μὲ τὸν σενιὸρ Ριμπέϊρα. Εὐτυχῶς, μόλις κάνει μερικὰ βήματα στὴ νυχτερινὴ δροσιά, νοιώθει ὅτι ὁ Πάντσο ἀρχίζει νὰ συνέρχεται καὶ τὸν ἀφίνει στὸ ἔδαφος.

— Γρήγορα, πήγαινε στὸ ἐλικόπτερο!, τὸν διατάσσει. Μπὲς μέσα καὶ περίμενέ με.

Μην κάνης τόν παραμικρό θόρυβο.

‘Ο Πάντσο δέν περιμένει νά τοῦ τὸ πῆ δεύτερη φορά. Δύο ἡρώϊσμοὶ μέσα σὲ μιὰ βραδυὰ εἶναι πάρα πολὺ γιὰ τὸν ὀργανισμό του. Τὰ πόδια του κάνουν φτερὰ καθὼς τρέχει πρὸς τὴν ὑψηλὴ δεξαμενὴ. Καὶ ὁ Ζορρό νοιώθει πιὸ ἥσυχος, καθὼς προχωρεῖ πρὸς τὴν ἔπαυλι.

— Οἱ δυό μας τώρα σε-
νιὸρ Ριμπέϊρα, μονολογεῖ χα-
μογελῶντας πίσω ἀπὸ τὴ χρυ-
σῆ του μάσκα.

Συναγερμὸς
γιὰ τὸν Ζορρό

AN ὥστόσο ἤξερε τί εἶχε συμβεῖ στὸ μεταξύ, δέν θὰ ἦταν καθόλου ἥσυχος. Τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς πλησιάζει πάλι σπὴν ἔπαυλι, στὸ μεγάλ-
λο δημόσιο δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ στὸ Μανάους, ἓνας ἄνθρωπος στέκεται στὴ μέση τῆς ἄ-
σφάλτου καὶ κυττάει μὲ μα-
νία τὰ χέρια του στὸ φῶς τῶν
προβολέων ἑνὸς αὐτοκινήτου.

‘Ο νεαρὸς ἀστυφύλακας,
ποὺ ὀδηγεῖ τὸ περιπολικὸ
τῆς ἀστυνομίας, βλαστημάει
καθὼς πατάει μὲ ὅλη του τὴ
δύναμι τὸ φρένο, γιὰ νὰ στα-
ματήση χωρὶς νὰ χτυπήση
αὐτὸν τὸν τρελλὸ ποὺ πετά-
χτηκε ξαφνικὰ στὴ μέση τοῦ
δρόμου. Ἀλλά, ὅταν ὁ ἄγνω-
στος ἔρχεται καὶ ἀκουμπάει
στὸ παράθυρο τοῦ αὐτοκινή-
του, ὁ ἀστυνομικὸς βλέπει
ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ του

εἶναι σκεπασμένα ἀπὸ τρόμο
καὶ τὸ στήθος του ἀνεβοκατέ-
βαίνει ἀπὸ τὸ λαχάνιασμα.

— Τί συμβαίνει; Τί ἔγινε;
ρωτάει.

‘Ο ἄγνωστος, δέν διακρίνει
ποιὸς εἶναι ὁ ἐπιβάτης τοῦ
αὐτοκινήτου.

— ‘Ο... Ζορρό!, καταφέρ-
νει νὰ ἀρθρώση λαχανιασμέ-
να.

Τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ γουρ-
λώνουν ἀπὸ τὴν κατάπληξι.

— Τί εἶπες; φωνάζει.

— ‘Ο... Ζορρό!, ἐπανα-
λαμβάνει ὁ ἄλλος.

— Ποῦ εἶναι, ποιὸς τὸν εἶ-
δε, ρωτάει ἕξαλλος ὁ ἀστυ-
νομικὸς.

— Ριμπέϊρα... στὴ βίλλα;
ἀρθρώνει ξεψυχισμένα ὁ ἄ-
γνωστος.

Καὶ πέφτει ἀναίσθητος ἀ-
πὸ τὴν ἐξάντλησι καὶ τὸν πα-
νικό.

‘Ο νεαρὸς ἀστυνομικὸς δέν
χάνει καιρὸ. Ξεκρεμάει τὸ ἄ-
κουστικὸ τοῦ ραδιοτηλεφῶ-
νου.

— Ἐδῶ περιπολικὸν τρία,
λέει. Ἐδῶ περιπολικὸν τρία.

— Λέγε τρία, ἀκούστηκε
ἡ φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπη-
ρεσίας.

— Στὴν βίλλα τοῦ σε-
νιὸρ Ριμπέϊρα, λέει μὲ ἕξαψι ὁ ἀ-
στυνομικὸς, βρίσκεται ὁ Ζορ-
ρό. Πηγαίνω πρὸς τὰ ἐκεῖ. Εἰ-
δοποιήστε τὸν διοικητή!

* * *

Μπαίνοντας στὸ γραφεῖο
τοῦ Ριμπέϊρα, ὁ Ζορρό παρα-
λίγο νὰ συγκρουσθῆ μὲ τὸν
ἀρχικακούργο ποὺ ἐτοιμαζό-
ταν νὰ βγῆ. ‘Ο Ριμπέϊρα κρα

τάει σ'τά χέρια του μιὰ κάσκα πιλότου καὶ χοντρά γάντια.

— Για πού τόσο βιαστικός, ἐξοχώτατε; λέει ὁ Ζορρό εἰρωνικά.

— Τί θέλεις ἐδῶ μέσα; ρωτάει ὑπόκωφα ὁ Ριμπέϊρα.

Ὁ ἀρχιληστής ἔχει χλωμιάσει περισσότερο ἀπὸ συνήθως, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του.

— Νὰ σὲ σκοτώσω, Ριμπέϊρα, λέγει ὁ Ζορρό. Πρῶτον ἐπειδὴ εἶσαι βρωμερὸ κάθαρμα πού λερώνεις τὸν ἀέρα τοῦ κόσμου. Κι' ὕστερα, γιατί θέλησες νὰ κηλιδώσῃς τὴ φήμη τοῦ Ζορρό.

Ὁ κακούργος κλονίζεται σὰν νὰ δέχτηκε ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι. Ἀλλὰ, ταυτόχρονα, τὰ μάτια του πηγαίνουν σπὸ ρολοῖ τοῦ τοίχου. Μιὰ λάμψι τρέλλας, περνάει ἀπὸ τὸ βλέμμα του.

— Ἄτιμε, μουγγρίζει. Νομίζεις ὅτι θὰ μὲ ἐμποδίσης; Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ σταματήσῃ ποτέ! Θὰ πεθάνῃς κι' ἐσὺ ὅπως ὁ ἠλίθιος ὁ Γκίλμορ. Ξέρω ὅτι ἦρθες νὰ μὲ ἐκβιάσῃς. Θέλεις κι' ἐσὺ μερίδιο ἀπὸ τὸ χρυσάφι μου. Ἀλλὰ μὴν περιμένῃς!

Ὁ Ζορρό καταλαβαίνει ὅτι ἔχει ἀπέναντί του ἕναν παράφρονα. Ἀλλωστε, μόνο ἔτσι θὰ μπορούσε νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ στροφή τοῦ Ριμπέϊρα πρὸς τὸ ἐγκλημα. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ζωὴ εὐυπόληπτη. Πρέπει λοιπὸν ὄχι νὰ τὸν σκοτώσῃ, ὅπως ὑπελόγι-

ζε ἀλλὰ νὰ τὸν παραδώσῃ στὴν δικαιοσύνη, γιὰ νὰ κλειστῇ σὲ μιὰ φρενολογικὴ κλινικὴ. Μόνο πού αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ γρήγορα. Πολὺ γρήγορα. Γιατί τὰ αὐτιά του ἀκούνε ἀπὸ πολὺ μακριὰ ἕναν ἦχο πού τοῦ εἶναι γνώριμος. Τὸ οὐρλιαχτὸ τῶν σειρήνων ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων! Πῶς διάβολο εἰδοποιήθηκε ὁ Περέθ;

Τὸ χέρι του μὲ τὸ μαστίγιο ὑψώνεται. Ἀλλὰ, πρὶν προλάβῃ νὰ κατέβῃ, βλέπει μιὰ κίνησι πού κάνει τὸ πόδι τοῦ Ριμπέϊρα. Καὶ ξαφνικά, τὸ δωμάτιο βυθίζεται στὸ σκοτάδι.

— Εἰδοποίησες τὴν ἀστυνομία, ἔ; ἀκούει τὸν Ριμπέϊρα πού φωνάζει, καθὼς τρέχει ἔξω στὸ διάδρομο. Ἀλλὰ ἐγὼ θὰ πάω! Θὰ τὸ γκρεμίσω τὸ ἀεροπλάνο μὲ τὸ χρυσάφι! Χά, χά, χά.

Κυκλωμένος

Θ ΘΟΡΥΒΟΣ τῆς ἐξῶ πορτας πού κλείνει καὶ κλειδώνει σμίγει μὲ τὸν θόρυβον αὐτοκινήτων πού φρενάρουν ἀπότομα στὸ προαύλιο τῆς ἐπαύλεως. Ὁ Ζορρό ἀκούει τὸν Ριμπέϊρα, πού ἐξηγεῖ μὲ ἔξαψι στοὺς ἀστυνομικούς ὅτι δέχθηκε τὴν ἐπίθεσι τοῦ Ζορρό, ἀλλὰ ὅτι κατάφερε νὰ ξεφύγῃ προκαλῶντας βραχυκύκλωμα.

— Τὸν ἔχω κλειδωμένο μέσα, Περέθ!, φωνάζει ὁ Ριμπέϊρα. Κύτταξε νὰ τὸν πιάσῃς

αυτή τή φορά. Γιατί διαφορετικά θα πάω ό ίδιος στον ύπουργό τών έσωτερικών και θα άπαιτήσω τήν άπόλυσί σου!

— Μείνείτε ήσυχος, σενιόρ Ριμπέϊρα, είπε ό Περέθ και πρόσθεσε στους άνδρες του:

— Γρήγορα μέσα στην έπαυλη!, φωνάζει. Έσὺ Ρικάρντο, θα μείνης φρουρός στην πόρτα. Κι' όλοι σας τὰ μάτια σας τέσσερα! Μόλις τόν δήτε πυροβολήστε. Άλλοίμονό σας, αν σὰς ξεφύγη.

Οί άνδρες του Περέθ όρμουν στο σπίτι. Ξεκλειδώνουν τήν πόρτα και μπαίνουν μέσα φωτίζοντας με τὰ φανάρια τους. Μόνο ό Ρικάρντο μένει φρουρός στην πόρτα με τὸ πιστόλι στο χέρι. Ο σενιόρ Ριμπέϊρα μέσα στην γενική σύγχυσι έχει έξαφανιστή. Η αύλή είναι έρημη.

Όχι έντελῶς, όμως. Ξαφνικά, τὸ κάλυμμα του κιβωτίου άποσκευών του αυτοκινήτου του διοικητου άνασηκώνεται άθόρυβα. Καί, από τὸ στενὸ χῶρο του, βγαίνει μιὰ σκιά. Είναι μιὰ σιλουέττα νεανική, σιλουέττα μιὰς νέας που φοράει μαγιό. Τὸ πρόσωπό της είναι σκεπασμένο από πυκνὸ βέλο. "Οποιοσ θα τήν έβλεπε εκείνη τή στιγμή, θα τήν άναγνώριζε ως τή Νάγια με τὸ Βέλο, τή μυστηριώδη γυναίκα που βοηθάει τὸ Ζορρό κάφωρα που αυτός βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι. Άλλὰ κανείς δέν τήν βλέπει έπειδὴ κανείς δέν ύπάρχει νὰ τή δῆ.

Η Νάγια, προχωρεί εύκί-

νηται και γρήγορα μέσα στο σκοτάδι, με κατεύθυνσι πρὸς τήν πόρτα. Ξέρει ότι ό Ζορρό θα παραμονεύη κάπου, έτοιμος νὰ έπωφεληθῆ από τήν παραμικρή εύκαιρία που θα δοθῆ για τήν δραπέτευσι. Κι' τήν εύκαιρία θα του τήν δώση αυτή. Στο χέρι της κρατάει ένα Ινδιάνικο ρόπαλο, φτιαγμένο από γερό ξύλο, ντυμένο στη άκρη με δέρμα. Είναι ένα περίφημο όπλο σὲ χέρια που ξέρουν νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν.

Ξαφνικά, ό Ρικάρντο, ό άστυφύλακας που φρουρεί τήν πόρτα τῆς έπαύλεως, άκούει κάποιο θόρυβο πίσω του. Κάνει νὰ γυρίση, αλλά δέν προφταίνει. Κάτι πολὺ βαρὺ πέφτει στο κεφάλι του. Χιλιάδες άστρα άνάβουν μπροστὰ στα μάτια του. Καί, χωρίς νὰ μπορέση νὰ βγάλη μιλιὰ, σωριάζεται χάμω. Τήν ίδια στιγμή, στη νυχτερινή ήσυχία άκούγεται ένα περίεργο μελωδικὸ σφύριγμα που φτάνει εἰς τὸ έσωτερικὸ τῆς έπαύλεως.

— Η Νάγια με τὸ Βέλο!, φωνάζει ένας άστυνομικός.

— Η Νάγια με τὸ Βέλο, βρυχάται έξαλλος ό σενιόρ Περέθ. Κάτι θα μὰς σκαρώνη πάλι, αυτή ή άτιμη! Γρήγορα, τρέξετε στην έξοδο!

Μὲ φωνές και ποδοβολητά, οί άστυνομικοί τρέχουν πρὸς τήν κυρία είσοδο τῆς έπαύλεως. Άλλὰ κάτι τέτοιο περιμενε άκριβῶς ό Ζορρό που είχε τρυπώσει κάτω από μιὰ σκάλα, κοντὰ στην πίσω πόρ

τα του σπιτιού. Καί, ακούοντας τους αστυνομικούς που τρέχουν, ανοίγει άθόρυβα την πόρτα και βγαίνει έξω. Στα χείλη του πλανιέται κάποιο χαμόγελο.

— Ποιά να είναι άραγε αυτή η Νάγια; μονολογεί. Και γιατί αυτή η άφοσίωσή της στο Ζορρό; Μήπως... Άλλά όχι. Δεν είναι δυνατόν!

Διακόπτει τις σκέψεις του καθώς ακούει μια πνιγμένη κραυγή, που τη γνωρίζει πολύ καλά.

— Ο Πάντσο!, λέει. Κάτι του συμβαίνει!

Τα γυμνά του πόδια πατούν το έδαφος, καθώς τρέχει άθόρυβα προς το σημείο όπου έχει αφήσει το έλικόπτερο. Τί μπορεί να έχη συμβεί στον Πάντσο;

Δεν άργεί να το ανακαλύψει. Βγαίνοντας από τη γωνία του οικοδομήματος της μεγάλης δεξαμενής, βλέπει ένα θέαμα που κάτω από άλλες συνθήκες θα τον έκανε να πεθάνη στα γέλια. Τώρα όμως, δεν είναι καθόλου καιρός για γέλια. Γιατί έχοντας πιασμένο το έλικόπτερο με τα γερά του μπράτσα, ο Έλ Ρέϋ, ο ήμιάγριος ξανθός γίγας, που είχε δεχθή τόσο σκληρό μάθημα από τον Ζορρό πριν από λίγον καιρό, τραντάζει το έλαφρό αεροσκάφος, προσπαθώντας να το ανατρέψει, ενώ μέσα στην καμπίνα, ο Πάντσο χοροπηδάει έξαλλος από τρόμο, σαν ποντίκι που πιάστηκε σε φάκα και βλέπει από έξω τη γάτα.

Ο Ζορρό δεν έχει καιρό για χάσιμο. Ο τρελλός έγκληματίας πρέπει τώρα να έχη φτάσει στο αεροπλάνο που τον περιμένει. Καί, όταν μια φορά απογειωθεί, κατόπιν δεν θα μπορέση να σώση το μεταγωγικό που πετάει ανύποπτο μέσα στη νύχτα.

Άθόρυβα, πλησιάζει το έλικόπτερο από την άλλη μεριά και κρυμμένος από τον όγκο του, κατ'άφηνει και μπαίνει στην καμπίνα. Όταν ο Έλ Ρέϋ τον βλέπει, είναι πια πολύ άργά. Τα φτερά του έλικα χτυπούν τον άέρα και το Μαύρο Πουλί ξεκολλάει από το έδαφος δημιουργώντας ένα δυνατό ρεύμα άερος. Ο Έλ Ρέϋ μένει στο έδαφος, κουνώντας απελπισμένα τη γροθιά του. Άλλά ο Ζορρό δεν τον κυττάζει. Εκείνη τη στιγμή, δεν έχει μάτια παρά μόνο για μια σειρά μικρών φώτων που βλέπει σε απόστασι τριών περίπου χιλιομέτρων στο έδαφος. Είναι ο μυστικός διάδρομος προσγειώσεως που έφτιαξε ο έγκληματίας Ριμπέρτα για να έξυπηρετήση τους έγκληματικούς του σκοπούς.

Άντιμέτωπος
με το θάνατο

Ο ΖΟΡΡΟ δίνει στον κινητήρα του όλες του τις στροφές και το μαύρο έλικόπτερο πετάει σαν άστραπή προς τη φωτεινή λουρίδα. Τη στιγμή που φθάνει όμως, η

καρδιά του Ζορρό χοροπηδάει στο στήθος του. Γιατί βλέπει ότι το αεροπλάνο του έγκληματία έχει κι' όλας ξεκινήσει και βρίσκεται στη μέση του διαδρόμου. Λίγο ακόμη και θα ξεκολλήσει από το έδαφος.

Ο Ζορρό καταλαμβάνεται από απελπισία. Τώρα πιά, τίποτε δεν μπορεί να σώσει το καταδικασμένο μεταγωγικό με το πολύτιμο του φορτίο. Καταριέται τη μανία του να μην χρησιμοποιή σχεδόν ποτέ πολυβόλα όπλα. Τί δεν θα έδινε αυτή τη στιγμή, να είχε στα χέρια του ένα αυτόματο!

Αλλά όχι! Υπάρχει ακόμη κάποια πιθανότητα να σταματήσει τον κακούργο. Ο Ζορρό δεν διαθέτει πολυβόλο, όπως ο αρχιεγκληματίας. Διαθέτει όμως, το ίδιο τό... έλικόπτερό του. Και με λίγη τύχη ίσως...

Χωρίς να διστάση κάνει τους αναγκαίους χειρισμούς.

Το μαύρο έλικόπτερο, σαν πειθαρχημένο άλογο, κατεβαίνει, κατεβαίνει, ζυγιάζεται, παρακολουθεί το αεροπλάνο και, σε μια στιγμή, κάθεται επάνω του! Ένας άνατριχιαστικός κρότος μετάλλων που συγκρούονται άντηχεί στο νυχτερινό ουρανό. Το σύστημα προσγειώσεως του έλικοπτέρου έγινε κομάτια. Αλλά το ίδιο συμβαίνει και με τον έλικα του αεροπλάνου του έγκλη

ματία. Ο Ζορρό δίνει περισσότερες στροφές στον κινητήρα του, και το έλικόπτερο πηδάει ψηλότερα. Είναι καιρός. Γιατί το αεροπλάνο του Ριμπέϊρα, πέφτει άκυβέρνητο και χτυπάει σε ένα πελώριο δέντρο. Μια γλώσσα φωτιάς ξεπηδάει στη στιγμή, και μια δυνατή έκρηξις συνταράζει τη ζούγκλα. Ο τρελλός έγκληματίας δεν υπάρχει πιά. Ο Ζορρό κάτω από τη χρυσή του μάσκα, χαιμογελάει καθώς ακούει πολύ ψηλότερα τον δυνατό ρυθμικό βόμβο κινητήρων. Το χρυσάφι της τραπέζης της Βραζιλίας θα φθάση ασφαλώς στον προορισμό του.

— Συγχαρητήρια, Πάντσο. Με τη βοήθειά σου τα καταφέραμε μια χαρά!, φωνάζει.

Και τότε ο Πάντσο θεωρεί ότι ή στιγμή είναι κατάλληλη για να λιποθυμήση.

Ο Ζορρό στρέφει την προσοχή του στην πορεία του. Αλλά τί συμβαίνει; Η μηχανή δεν φαίνεται να λειτουργή κανονικά. Ο μεγάλος έλικας γυρίζει σπασμωδικά με τινάγματα. Το Μαύρο Πουλί τραυματίσθηκε, φαίνεται, πιο βαρεια από όσο φανταζόταν. Ο Ζορρό πρέπει να κάνει κάτι και μάλιστα γρήγορα, αν θέλη να σώσει το πολύτιμο έλικόπτερό του και να σωθή κι' αυτός με τον Πάντσο...

Τ Ε Λ Ο Σ

Αποκλειστικότης: Γεν. Έκδοτικάι Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος Ιον — Τόμος Ιος — Άρ. τεύχους 2 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντῆς: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγῶς 38.
Πορῆστ τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι.

Κάθε καινούργιο τεύχος τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας καὶ
μιὰ καινούργια ἔκπληξις, μιὰ πρωτότυπη συναρπαστικὴ
περιπέτεια!

Διαβάστε ὅλοι τὸ 3ο τεύχος, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχό-
μενη Παρασκευὴ μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

Θὰ μείνη ἀξέχαστο χάρις στὴ θυελλώδη δράσι του καὶ
τὰ συγκλονιστικὰ ἐπεισόδιά του.

ΣΚΥΛΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ!
ΚΑΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ
ΝΑ ΜΕ ΒΟΗΘΗΣΗ... ΟΥΤΕ
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ ΜΕ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ
ΔΟΝΤΙΑ...

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΥΛΑ! ΤΣΑΚΑΛΙΑ!
ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΕΙΣΤΙΚΟ
ΚΤΥΠΗΜΑ... ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΜΕ
ΑΝΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗ...

ΜΑ ΞΑΦΝΙΚΑ ΟΡΜΟΥΝ ΣΑΝ ΣΙ-
ΦΟΥΝΕΣ Ο ΚΑΠΤΑΙΝ ΚΕΡΑΥΝΟΣ
ΚΑΙ Ο ΚΙΤΟ.

ΤΣΑΚΑΛΙΑ ΚΙΤΟ
ΚΤΥΠΑ ΜΠΙΝ ΣΚΟ-
ΤΟΣΟΥΝ ΤΟ ΚΟ-
ΡΙΤΣΙ...

ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΛΑ
ΓΙΑ ΜΑΣ... Ο-
ΜΩΣ ΚΥΤΤΑ!
ΠΕΡΙΕΡΓΟ! ΦΕΥ-
ΓΟΥΝ

